

การสำรวจความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานการเรียนวิชาภาษาไทย
ตามเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพยักขสัมพันธ์ เล่ม 1

ปริญญาบัตร

ของ

ศิริวรรณ จันทนกะพอ
สำนักทดสอบกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921 575, 391 5058

- 2 ก.พ. 2527

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สิงหาคม 2526

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

153330

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปัญหานี้จน
จบนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร ปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

ดิฉัน กุญแจธรรม ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมานันท์ รุ่งเรืองธรรม)

ดิฉัน กุญแจธรรม ประธาน

ดิฉัน กุญแจธรรม กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชาญวิทย์ เขียมบุญประเสริฐ)

ดิฉัน กุญแจธรรม กรรมการ

ดิฉัน กุญแจธรรม กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับความกรุณาแนะนำอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมานัน
รุ่งเรืองธรรม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ
อย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ อาจารย์พิศศรี แจ้งไพโร ที่ได้ช่วยเหลือแนะนำในค่านแบบสอบถาม
ตลอดจนเพื่อน ๆ และรุ่นน้องที่ช่วยแสดงความคิดเห็น และให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวม
ข้อมูล

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร
ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ตลอดจนให้คำแนะนำต่าง ๆ ให้งานวิจัยดีขึ้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ปรมิตี ศรีวงศ์ และ อาจารย์ธวัชชัย
จันทน์กะพ้อ ที่ช่วยเหลือในด้านการคำนวณ จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลง

ศิริวรรณ จันทน์กะพ้อ

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	ความสำคัญของความรู้พื้นฐานในการเรียนการสอน	7
	ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย	10
	เอกสารงานวิจัยที่เสนอแนะแนวทางการแก้ไขและปรับปรุงเกี่ยวกับเรื่องความรู้พื้นฐาน	14
3	วิธีดำเนินการวิจัย	20
	กลุ่มตัวอย่าง	20
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	21
	วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	22
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	23
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
	เปรียบเทียบจำนวนครูที่ต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานเป็นร้อยละ	26
	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิทางการศึกษาค้างกัน	36
	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์ในการสอนค้างกัน	37

5	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	38
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	38
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	38
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	40
	การวิเคราะห์ข้อมูล	40
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
	อภิปรายผล	42
	ข้อเสนอแนะ	46
	บรรณานุกรม	48
	ภาคผนวก	53

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนครูที่ต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ	27
2 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีวุฒิต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	36
3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์ต่างกัน โดยการวิเคราะห์ ความแปรปรวน	37
4 จำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตาม เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา และ ประสบการณ์ในการทำงาน คิดเป็นร้อยละ	38
5 รายชื่อโรงเรียน และจำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	77
6 ลำอานาจจำแนกรายชื่อของแบบสอบถาม	82
7 ค่าสถิติพื้นฐานและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	87

ภูมิหลัง

ภาษาไทยมีความสำคัญมากสำหรับคนไทย เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ ก่อให้เกิดความสะดวกในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และเกิดความเข้าใจตรงกัน มีความรวดเร็ว แม่นยำ และได้ผลดีกว่าเครื่องมือสื่อสารประเภทอื่นใด (UNESCO, 1955 : 5) การมีภาษาใช้ร่วมกันระหว่างคนไทยหมู่่มากทำให้เกิดพลังสามัคคี เกิดความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน รวมทั้งเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติไทย เป็นเอกลักษณ์ของชาติ และภาษายังเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่นาภูมิใจ ควรแก่การรักษาไว้ การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญยิ่ง คนไทยต้องใช้ภาษาไทยไปชั่วชีวิต ดังนั้นทุกคนควรภูมิใจ และเห็นความสำคัญของภาษาไทยมากกว่าภาษาอื่น (บุญเหลือ เพ็ญสุวรรณ 2520 : 2) การที่คนไทยในปัจจุบันนี้ยังสามารถคงความเป็นไทย มีชีวิตแบบไทย ๆ หรือที่เรียกว่าวัฒนธรรมอยู่ได้นั้นก็เพราะว่าเรามีภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดนั่นเอง (สุจริต เพียรชอบ 2523 : 1 - 2) *

นอกจากภาษาไทยจะเป็นเครื่องมือสื่อสารและวัฒนธรรมประจำชาติแล้ว ภาษาไทยยังเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาการทุกแขนง ในหมู่คนไทย การที่จะศึกษาหาความรู้ให้ลึกซึ้งแล้วคงไม่มีอะไรดีไปกว่าการได้ศึกษาโดยการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทย ดังคำกล่าวของบุญถิ่น อัตถากร ว่า "การเรียนการสอนภาษาไทยเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญยิ่งสำหรับคนไทย เพราะในปัจจุบันเป็น Means ของการศึกษาทุกแขนง ทุกสิ่งทุกอย่างในการดำรงชีวิต เราใช้ภาษาสำหรับเราคนไทยทุกคน วิชาภาษาไทยสำคัญยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรืออะไรทั้งสิ้น แต่เป็นวิชาที่ถูกทอดทิ้ง และได้รับการเอาใจใส่น้อยที่สุด" (บุญถิ่น อัตถากร 2504 : 292)

ด้วยเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว วิชาภาษาไทยจึงเป็นวิชาที่มีความสำคัญยิ่งในด้านการจัดการศึกษาทุกระดับชั้น ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 ได้กำหนดวิชาไว้

5 กลุ่มคือ ภาษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ สังคมศึกษา พัฒนาศักยภาพ การงานและอาชีพ โดยกำหนดเกณฑ์การจบหลักสูตรให้วิชาภาษาไทยและสังคมศึกษา เป็นวิชาบังคับที่ทุกคนจะต้องสอบให้ผ่าน (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 3) การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาถือว่าเป็นระดับที่มีความสำคัญมาก เพราะการที่คนจะมีคุณภาพได้นั้นควรจะได้รับการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาเสียก่อน การศึกษาในชั้นนี้เป็นการศึกษาที่เปรียบเสมือนรากฐานวิชาชีพล่าง ๆ และเป็นการศึกษาที่มีอิทธิพลต่อไปในวันข้างหน้า ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจะเป็นกำลังคนในระดับกลางที่จำเป็นสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา (พร้อม พานิชักดิ์ 2513 : 21) นักเรียนบางคนเมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาแล้วก็ออกไปประกอบอาชีพ บางคนก็ไปศึกษาในระดับสูง ดังนั้นจึงต้องเรียนรู้ภาษาไทยและนำไปใช้ได้ถูกต้อง เพื่อประโยชน์ต่อตนเองและสังคมต่อไป

แต่ปรากฏว่าการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษายังไม่บรรลุความที่มุ่งหวังเอาไว้ เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ถึงแม้จะสอบผ่านวิชานี้ แต่คะแนนเฉลี่ยยังต่ำกว่าที่ควร (กรมสามัญศึกษา 2516 : 1) นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน และไม่ค่อยเข้าใจในเนื้อหา ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุประการหนึ่งก็คือนักเรียนแต่ละคนมีความรู้พื้นฐานไม่เท่ากัน (สุวัฒน์ มุทธเมธา 2523 : 315) ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ นลินี เกษรอังกูร เรื่องการศึกษาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปี 2512 ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยเพราะเป็นวิชาที่ให้ประโยชน์ และน่าเรียน แต่เรียนไม่ได้ผลเพราะพื้นฐานไม่ดี (นลินี เกษรอังกูร 2512:7) ทำให้การเรียนการสอนไม่ดำเนินไปตามเป้าหมาย ความรู้พื้นฐานหรือความรู้อ่อนของนักเรียนจะเป็นประสบการณ์ที่สามารถนำมาผสมผสานในการเรียนรู้สิ่งใหม่ให้เป็นไปด้วยดี เข้าใจง่ายรวดเร็ว เกิดความมั่นใจ รวมทั้งนักเรียนก็จะไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนด้วย

เกอร์ลักและอีลาย (Gerlach & Ely, 1981 : 13) ได้กล่าวถึงเรื่องความสำคัญของความรู้พื้นฐานว่า ความรู้พื้นฐานในการรับความรู้ใหม่ของนักเรียนมีความสำคัญต่อการสอนของครูมาก ครูควรคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของนักเรียน เพื่อที่ครูจะได้สอนซ่อมเสริมเพื่อปรับความรู้เดิมให้ได้มาตรฐานพอที่จะรับความรู้ใหม่ได้ จะช่วยให้เรียนรู้และเข้าใจบทเรียนใหม่ได้

งานชิ้น ทางกรมสามัญศึกษาได้เสนอวิธีการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้ดีขึ้นว่า "วิธีการที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้บรรลุผลได้นั้น ผู้สอนต้องเอาใจใส่ต่อ พื้นฐานการเรียนวิชาภาษาไทยของผู้เรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" (กรมสามัญศึกษา 2522:3)

การเอาใจใส่ต่อพื้นฐานการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนนั้น ครูจะต้องศึกษาจาก หลักสูตรและเนื้อหาในหนังสือที่ใช้เรียน โดยวิเคราะห์หาเนื้อหาในหนังสือนั้นมีเรื่องอะไรบ้าง และเนื้อหาแต่ละเรื่องนั้นผู้เรียนจะต้องมีความรู้พื้นฐานในเรื่องอะไรมาก่อนจึงจะก่อให้เกิดความ สัมพันธ์และทำให้การสอนรวดเร็วได้ผลตามวัตถุประสงค์ ไม่ต้องสอนย้อนเรื่องเดิมที่ควรจะรู้ เป็นพื้นฐานมาก่อน ถ้าผู้เรียนยังไม่มีความรู้พื้นฐานที่ต้องการให้มี ครูจะได้เตรียมประสบการณ์ ให้สอดคล้องกันระหว่างความรู้พื้นฐานกับความรู้ใหม่ อันจะทำให้การเรียนรู้ได้ผลยิ่งขึ้น

จากความสำเร็จและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการสำรวจความ คิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้หนังสือเรียนภาษาไทยชุด ทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 เป็นแนวทางการสอน เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานที่ใช้ในการเรียนระดับนี้ เพราะมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอน อีกทั้งยังไม่มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อน ซึ่ง จะเป็นแนวทางสำคัญสำหรับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานที่จะนำมาใช้ในการเรียนวิชาภาษาไทย ตามเนื้อหาในหนังสือเรียน ภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1
2. เพื่อศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของครูที่มีคุณลักษณะและประสบการณ์ต่างกันว่าจะมีความคิดเห็น แตกต่างกันหรือไม่

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลของการวิจัยทำให้ทราบว่าในการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน ภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 นักเรียนควรมีความรู้พื้นฐานทางภาษาไทยเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง

2. ผลของการวิจัยจะเป็นแนวทางการสอนของครู ในการจัดประสบการณ์ที่ต่อเนื่อง ให้แก่ผู้เรียน ในการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 เป็นแนวทางในการสอน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 78 โรงเรียน จำนวนครู 190 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

2.1.1 วุฒิของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แบ่งเป็น

2.1.1.1 ต่ำกว่าอนุปริญญา

2.1.1.2 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า

2.1.1.3 ปริญญาตรี

2.1.1.4 ปริญญาโท

2.1.2 ประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แบ่งเป็น

2.1.2.1 ต่ำกว่า 5 ปี

2.1.2.2 5 - 10 ปี

2.1.2.3 10 ปีขึ้นไป

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานทางภาษาไทย ตามเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความรู้พื้นฐานทางภาษาไทย หมายถึง ความรู้ความสามารถทางภาษาไทย ที่ผู้เรียนควรมีอยู่เดิม อันจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจเชื่อมโยงกับความรู้ที่จะได้รับใหม่ เพื่อให้การเรียน

การสอนได้ผลยิ่งขึ้น

2. ครู หมายถึง ผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2525 โดยใช้หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 เป็นแนวทางในการสอน ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

3. ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิชาภาษาไทย ได้แก่ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย 2 ท่าน คือ

3.1 ผู้ที่มีประสบการณ์การสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 5 ปีขึ้นไป

3.2 ผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เล่ม 1 ทุกคน

4. หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 หมายถึง หนังสือแบบเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้เป็นแนวทางในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

5. ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย หมายถึง ความรู้สึกและแนวความคิดต่าง ๆ ของครู เกี่ยวกับเรื่องความรู้พื้นฐานในการเรียนวิชาภาษาไทยตามเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 โดยครูเป็นผู้แสดงความคิดเห็นว่าความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการนั้นมากน้อยเพียงใด โดยตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. ประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง จำนวนปีที่ทำการสอนมา ของครูที่สอนวิชาภาษาไทย

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีวุฒิต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้ที่จะนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาภาษาไทยตามเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 แตกต่างกัน

2. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์ในการสอน
ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้ที่จะนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาภาษาไทย ความ
เนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 แตกต่างกัน.

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอเนื้อเรื่อง ความหัวข้อดังต่อไปนี้

- ความสำคัญของความรู้พื้นฐานในการเรียนการสอน
- ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย
- เอกสารงานวิจัยที่เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาและปรับปรุงเกี่ยวกับเรื่องความรู้พื้นฐาน

ความสำคัญของความรู้พื้นฐานในการเรียนการสอน

ภาษาแบ่งออกเป็นสี่ทักษะย่อย ๆ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งสี่ทักษะนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่อาจแยกไม่ออก ผู้มีความรู้พื้นฐานมาก่อนย่อมจะเรียนรู้ได้เร็วกว่า ผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นฐานมาก่อน และครูก็สามารถสอนได้รวดเร็ว สะดวกสบาย

ในปี ค.ศ. 1915 พรรณี ซูห์ย (พรรณี ซูห์ย 2520 : 168 อ้างอิงมาจาก Jerome Bruner. 1915) ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญเกี่ยวกับการสอนแบบสืบสวนสอบสวน (Discovery Approach) ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของความรู้พื้นฐานว่า การทำความเข้าใจสิ่งที่พื้นฐานจะช่วยให้เข้าใจสิ่งที่เรียนคี่ขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ พรรณี ซูห์ย (พรรณี ซูห์ย 2520 : 170 อ้างอิงมาจาก David Ausubel. 1981) เป็นผู้ตั้งทฤษฎีการเรียนรู้ ความหมายของคำ (A theory of meaningful verble learning) โดยอธิบายว่า "การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ถ้าในการเรียนรู้สิ่งใหม่นั้นผู้เรียนเคยมีพื้นฐาน ซึ่งเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ได้ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้สิ่งใหม่นั้นมีความหมาย" นอกจากนั้นยังได้เสนอแนวทางการสอน เพื่อให้มีความหมายกับผู้เรียนว่า ขึ้นอยู่กับการจัดความคิดรวบยอด (Concept) ให้นักเรียน ก่อนที่จะเรียน ซึ่งมี 2 ลักษณะคือ

1. ก่อนสอนสิ่งใดใหม่ควรสำรวจความรู้ความเข้าใจของเด็กเสียก่อนว่าพอที่จะทำความเข้าใจเรื่องที่จะเรียนใหม่หรือไม่ ถ้ายังไม่มีต้องจัดให้

2. ช่วยให้ผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนไปแล้วโดยวิธีช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความเหมือนและความแตกต่างของความรู้ใหม่ ความรู้เดิม ซึ่งโดยวิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนไปแล้วได้นาน และก่อให้เกิดการถ่ายโยงความรู้ (transfer of learning)

สมิท และ บาร์เรท (Smith & Barret. 1963 : 24 - 28) ได้จัดกลุ่มงหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ (taxonomy of reading comprehension) ไว้ 4 ระดับ คือ

1. การเข้าใจเรื่องตามตัวอักษร (Literal comprehension) เกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านสามารถจำหรือระลึกได้ถึงสิ่งที่กล่าวไว้ในเรื่อง เช่นการหาข้อความที่ปรากฏอย่างชัดเจนในเรื่อง

2. การอนุมาน (inference) ต้องอาศัยความรู้พื้นฐาน ความคิดและจินตนาการเป็นพื้นฐานการเดา เช่นการเดาข้อเท็จจริงเพิ่มจากที่ผู้เขียนเขียนไว้ นอกของเรื่อง หรือคตินิยมที่ไม่ได้กล่าวเอาไว้ หรือการเดาเหตุการณ์ที่น่าจะเกิดขึ้นต่อไป

3. การประเมินค่า (evaluation) คือการตัดสินเรื่องทีอ่าน โดยที่ผู้อ่านเปรียบเทียบ กับเกณฑ์ภายนอกและเกณฑ์ภายใน การประเมินค่านี้ต้องเป็นไปในแนวของความถูกต้อง การยอมรับคุณค่า ความเหมาะสม เช่นตัดสินว่า เรื่องของบุคคลในเรื่องจะมีในชีวิตจริงได้หรือไม่ การกระทำของบุคคลในเรื่องถูกต้องดีหรือไม่ คืออย่างไร ฯลฯ ซึ่งเกณฑ์นี้ต้องอาศัยพื้นฐานคามประสบการณ์ที่แต่ละคนมีอยู่

4. ความซาบซึ้ง (appreciation) เป็นการยอมรับองทางอารมณ์คือศิลปะทางวรรณกรรม ซึ่งผู้อ่านต้องมีความสามารถในข้อ 2 และข้อ 3 ด้วย เช่นผู้อ่านสามารถบอกได้ว่าผู้เขียนได้ใช้กระบวนการสร้างโครงเรื่องและแก่นของเรื่องอย่างไร จึงก่อให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจหรือไม่พอใจ

ดีบอร์ (DeBoer. 1960 : 27) กล่าวถึงสมรรถภาพในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และที่สำคัญลักษณะในสิ่งพิมพ์นั้นว่าขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. ระดับสติปัญญาของนักเรียน
2. ระดับความจำและความเข้าใจ
3. พื้นฐานของความรู้และประสบการณ์

4. จุดมุ่งหมายที่เป็นแรงขับให้ทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน

แฮร์รี และ สมิท (Harris & Smith. 1976 : 45) ได้เสนอแนวทางในการสอนอ่านไว้ 6 ขั้นตอน ซึ่งขั้นหนึ่งได้อธิบายถึงความสำคัญของความรู้พื้นฐานคือ ให้นักเรียนมีพื้นหลัง หรือคุ้นเคยกับหัวข้อที่จะอ่าน ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดรวบยอด รวมไปถึงความสนใจ เจตคติ ความเชื่อ ความรู้สึก งานชิ้นแรกนี้ควรที่จะมุ่งหมายให้นักเรียนได้ระลึกถึง ประสบการณ์เดิม ซึ่งจะโยงไปสู่ความเข้าใจในเรื่องที่กำหนดให้อ่าน ในขณะที่เดียวกันก็ควรจะทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในหัวข้อเรื่องดังกล่าว โดยแสดงให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่มีมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของเด็ก

จวีลักษ์ณ์ บุญทะภาดูจน (จวีลักษ์ณ์ บุญทะภาดูจน 2524 : 44 อ้างอิงมาจาก Durrell. n.s.) อธิบายว่าสาเหตุที่ทำให้การอ่านของเด็กไม่ได้ผลเท่าที่ควรนั้นมาจากสาเหตุ ประการหนึ่งคือ สาเหตุจากการศึกษา ซึ่งเกิดจาก

1. ขาดพื้นฐานในการอ่าน
2. ไม่มีวิสัยในการอ่านเพียงพอ
3. การเรียนไม่ได้เน้นหนักและมุ่งสอนอย่างจริงจัง
4. พบปัญหาตั้งแต่เริ่มเรียน เริ่มหัดอ่าน เป็นสาเหตุทำให้เบื่อหน่าย
5. ไม่มีความรู้พื้นฐานเดิมเพียงพอที่จะรับประสบการณ์ใหม่
6. ขาดความกระตือรือร้น แรงสนับสนุนในการอ่าน

บุญเสริม อุทธาภิรมย์ (บุญเสริม อุทธาภิรมย์ 2518 : 33 - 34) ได้กล่าวถึง การสอนอ่านในโรงเรียนว่า ส่วนใหญ่มิได้ปลูกฝังความสามารถในการอ่านขั้นสูงสุดอย่างแท้จริง เด็กไทยมักเคยชินกับการอ่าน อ่านรู้เรื่องและสามารถเล่าเรื่องได้ แต่ขาดรสนิยมในการอ่านที่ดี ไม่สามารถแปลความและวิจารณ์เรื่องที่อ่านได้เพราะขาดพื้นฐานที่ดีในการอ่าน

บุญนำ บุญเสรษฐ (บุญนำ บุญเสรษฐ 2520 : 43) กล่าวถึงเรื่องการสอนภาษาว่า การสอนภาษาจำเป็นต้องมีความเข้าใจในแนวทางและกลวิธีในการสอนประกอบด้วย ทั้งนี้เพราะ เหตุว่ากลวิธีและแนวทางของการถ่ายทอดความรู้ นั้นเปรียบเสมือนบันไดที่จะก้าวเชื่อมความรู้และความเข้าใจระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนให้มีความสามารถสื่อความได้ตรงกัน ซึ่งแนวทางและกลวิธีในการสอนดังกล่าวนี้คือ

... ก่อนสอนครูควรจะได้ทดสอบดูความพร้อมของนักเรียน ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีความแตกต่างกัน เมื่อครูรู้จักนักเรียนทุกคนแล้ว ครูก็สามารถสอนให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถของนักเรียนเอง โดยครูเพียงแต่คอยแนะนำ และฝึกให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูต้องยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน ต้องคอยจัดเตรียมโอกาสหรือสภาพแวดล้อมเพื่อฝึกให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และรู้จักประเมินผลด้วยตนเอง

นอกจากนี้ สุจริต เพ็ชรช่อม (สุจริต เพ็ชรช่อม 2522 : 112 - 114) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ครูควรคำนึงถึงในการสอนอ่านประการหนึ่งคือ ความพร้อมของนักเรียน เป็นผลมาจากพื้นฐานทางบ้าน สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ทำให้นักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในการอ่านต่างกัน ครูจึงควรมีการทดสอบความพร้อมในการอ่านของนักเรียนก่อน เพื่อจะได้จัดการสอนให้เหมาะสมกับพื้นฐานของนักเรียน

ความรู้พื้นฐานมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก ดังที่กล่าวมาแล้ว แต่ยังไม่ได้นำมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างจริงจัง อีกทั้งการศึกษาว่าการเรียนในวิชาใด เรื่องใด ต้องใช้ความรู้พื้นฐานในเรื่องใดบ้างนั้น ยังไม่มีผู้จัดทำมาก่อน การศึกษาในเรื่องนี้ถ้าได้กระทำทุกวิชาจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง จะทำให้การเรียนการสอนได้ผลยิ่งขึ้น

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย

ฉลน เอี่ยมสาหร่าย (ฉลน เอี่ยมสาหร่าย 2512 : 64) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนหลวง ปีการศึกษา 2512" ผลของการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่ชอบวรรณคดีและมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนวิชาภาษาไทย แต่ก็มีปัญหาที่ทำให้ครูไม่ชอบภาษาไทยคือ ปัญหาเรื่องความไม่สนใจในการเรียนของนักเรียน ซึ่งอาจเป็นเพราะเรียนซ้ำซาก กิจกรรมไม่ชวนให้สนุก สดกเกินกว่าที่จะรับ ส่วนนักเรียนเห็นว่าครูควรจะได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ มีวิธีการสอนที่ไม่ดี การสอนท่องครูบางครั้งทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบภาษาไทยเพราะพื้นฐานความรู้ไม่ดี

อมร จิตคัมย (อมร จิตคัมย 2514 : 46 - 53) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจวิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนจังหวัดพระนคร" ผลการวิจัยพบว่า

วิชาหลักภาษาไทยเป็นวิชาที่นักเรียนไม่ชอบมากที่สุดมีถึงร้อยละ 79.4 วิชาที่นักเรียนชอบมากที่สุดคือวิชาวรรณคดี มีถึงร้อยละ 93.5 ส่วนสาเหตุที่นักเรียนไม่ชอบเรียนภาษาไทยนั้น เพราะเหตุว่าเนื้อหาวิชาบางเรื่องไม่ตรงกับความต้องการของเด็ก นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย และยังไม่เห็นประโยชน์จากการเรียนวิชาภาษาไทย

จุฬาลักษณ์ โกศลานันท์ (จุฬาลักษณ์ โกศลานันท์ 2515 : 78) ได้วิจัยเรื่อง "การสอนวิชาภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ในโรงเรียนพาณิชย์การราชดำเนิน ปีการศึกษา 2515" ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยมากที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะมาจากสาเหตุประการหนึ่งคือ เพราะพื้นฐานเดิมของนักเรียนไม่ดียอยู่แล้ว และเพราะไม่ชอบครูผู้สอน

ในปีต่อมา จิตต์นิภา ภักดีชุมพล (จิตต์นิภา ภักดีชุมพล 2516 : จ - ฉ) ได้วิจัยเรื่อง "กิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิต ในกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยสรุปได้ว่า วิชาภาษาไทยที่ครูชอบสอนมากที่สุดคือหลักภาษา ส่วนวิชาที่สอนน้อยที่สุดคือการใช้ภาษา ปัญหาที่ครูพบคือ ครูไม่ทราบว่า จะจัดกิจกรรมอะไรดี และยังมีปัญหาด้านเนื้อหาที่ย้ำซ้ำ และนักเรียนไม่ค่อยสนใจ

ในปีเดียวกัน มงคลวรรณ ทองสุโขทัย (มงคลวรรณ ทองสุโขทัย 2516 : จ) ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม" ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่ไม่ใช้อุปกรณ์การสอน เพราะอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ จำนวนนักเรียนเป็นอุปสรรคในการจัดกิจกรรม ฉะนั้นครูส่วนใหญ่จึงจัดกิจกรรมในรูปการอธิบายประกอบการซักถามและบรรยายเนื้อหาตามบทเรียน ครูไม่สามารถวัดผลได้ทุกด้าน ตามความมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ส่วนใหญ่ครูวัดผลระหว่างมีโดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ในด้านความต้องการนั้น ครูต้องการให้มีการปรับปรุงการใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมการสอนวิชาภาษาไทย ต้องการให้มีการอบรมครูที่สอนวิชาภาษาไทยเพิ่มเติม

ไพจิตร วัฒนากุล (ไพจิตร วัฒนากุล 2517 : 92) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการเขียนสะกดการันต์ผิด และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลป์ และวิทยาศาสตร์ ภาคการศึกษา 7 พบว่า สาเหตุที่นักเรียนทั้งสองแผนกเขียนผิดมี 9 สาเหตุคือ มีประสบการณ์ผิด ไม่รู้หลักภาษา ไม่ทราบ

ความหมาย ออกเสียงผิด ถ่ายทอดเสียงของคำภาษาต่างประเทศผิด ผิดเพราะเคา ผิดเพราะเคยชิน ผิดเพราะแนวเทียบผิด ผิดเพราะเขียนตามความนิยม และพบว่านักเรียนแผนกศิลปะมีแนวโน้มที่จะเขียนสะกดคำได้ดีกว่านักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์

หน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษา เขตศึกษา 4 (หน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษา เขตศึกษา 4 2520 : 116) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายคือวิชาภาษาไทยที่บังคับเรียน ภายในเขตศึกษา 4" ผลการวิจัยพบว่านักเรียนร้อยละ 72.62 มีความเห็นว่า ภาษาไทยเป็นวิชาที่เป็นประโยชน์ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ใช้เป็นวิชาพื้นฐานในการศึกษาขั้นสูงต่อไปได้ นักเรียนไม่ชอบครูผู้สอน เนื่องจากครูขาดความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องที่สอน ขาดเทคนิคการสอนที่เร้าใจ ดังนั้นครูผู้สอนควรปรับปรุงตนเองให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องที่สอน หากลวิธีการสอนที่เร้าใจ

และในปีเดียวกันนั่นเอง ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ 2520 : ง - จ) ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" ผลการวิจัยพบว่าครูไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะพูดโดยเฉพาะ ไม่มีโอกาสได้รับความรู้ใหม่ ๆ เพื่อมาปรับปรุงการสอน และไม่ทราบปัญหาเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูด ทำให้นักเรียนเห็นว่า การสอนของครูน่าเบื่อ

มณีรัตน์ อุดมวรรณนท์ (มณีรัตน์ อุดมวรรณนท์ 2521 : 144) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาไทย เรื่องคำอุปมาอุปไมย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การที่ครูภาษาไทยจะปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพได้นั้นควรที่ครูผู้ทำการสอนจะได้นำเทคโนโลยีทางการศึกษาใหม่ ๆ มาใช้ เช่น การใช้บทเรียนแบบโปรแกรม เพราะเด็กจะสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และที่สำคัญก็คือจะทำให้การเรียนการสอนเป็นที่น่าสนใจยิ่งขึ้น

นวลทิพย์ รักษาทรัพย์ (นวลทิพย์ รักษาทรัพย์ 2522 : 183) ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาการเรียนการสอนภาษาไทย โดยใช้หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร 9 โรงเรียน" ผลการวิจัยพบว่าครูส่วนมากใช้หลักสูตรโดยอาศัยคู่มือการสอนเป็นแนวทาง และเกิดปัญหาค้นคู่มือการสอนไม่เพียงพอ นักเรียนไม่รู้จักแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยเสนอแนะว่าครูควรจะได้ศึกษาทำความเข้าใจกับหลักสูตรใหม่ เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ผู้บริหาร

การสนับสนุนในด้านการจัดกิจกรรมการใช้อุปกรณ์ สื่อภาพเคลื่อนไหว มีการจัดการอบรม หรือสัมมนา ให้ความรู้ และแนะนำแก่ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย

ในปีเดียวกันนี้เอง บุชรินทร์ ชำรัมย์ชาว (บุชรินทร์ ชำรัมย์ชาว 2522 : ก) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้สื่อการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนราษฎร์ใน กรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า ครูไม่ทราบแหล่งบริการสื่อการสอนทั้งในและนอกโรงเรียน ไม่มีเวลาคิดและเตรียมสื่อการสอน ขาดงบประมาณในการจัดซื้อสื่อการสอน โรงเรียนมีสื่อจำกัด และไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอน นอกจากนี้สภาพห้องเรียนยังไม่เหมาะสมในการใช้สื่อ การสอนด้วย และไม่ได้รับความสะดวกในการติดต่อขอซื้อสื่อการสอนจากภายนอกโรงเรียน สื่อการสอนที่ครูต้องการมากที่สุดคือ หนังสืออ้างอิงประกอบบทเรียน หองปฎิบัติการภาษาไทย หนังสือพิมพ์ วารสาร เครื่องบันทึกเสียง และรูปภาพต่าง ๆ

ปองจิต อ่อนเผ่า (ปองจิต อ่อนเผ่า 2521 : จ - ฉ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและการประเมินผลการสอนการ เรียนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ผลการวิจัยพบว่า วิธีวัดผลที่ครูใช้มากที่สุดคือการให้นักเรียนตอบปากเปล่า ทำแบบฝึกหัดเป็น การบ้าน เขียนรายงานและทำแบบทดสอบย่อย ปัญหาการวัดผลและการประเมินผลที่ครูภาษาไทย ประสบคือ เวลาเรียนมีจำกัด ทำให้โอกาสการวัดผลระหว่างภาคเรียนมีน้อย ไม่ค่อยมีโอกาส ให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมในชั้นเรียน นักเรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนไม่ดีพอ มีเจตคติไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย และเตรียมตัวไม่พร้อมที่จะสอบ ครูขาดความรู้ความเข้าใจใน การสร้างข้อคำถามตามหลักการวัดผล ไม่มีเวลาในการออกข้อทดสอบ และตรวจข้อสอบ ครูมี ความต้องการให้จัดตั้งคลังข้อสอบไว้เป็นแหล่งกลาง ให้ครูได้ยืมใช้โดยสะดวก และยังคงการให้ จัดหาอุปกรณ์และคู่มือการวัดผลให้เพียงพออีกด้วย

ณัฐพร จิระโชติวานิช (ณัฐพร จิระโชติวานิช 2524 : 92) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการ เรียนซ่อมเสริมและนักเรียนขาดความ กระตือรือร้นในการเรียนซ่อมเสริม และเป็นปัญหาอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด นักเรียนที่สอบตก เรียนซ้ำ ภาคเรียนบ่อย ไม่สนใจวิชาภาษาไทย นักเรียนมีพื้นฐานทางภาษาไทยไม่ดีพอ ทำให้เกิดปัญหาใน การเรียนซ่อมเสริมไม่ประสบผลสำเร็จ

ทักษะ ผู้ศึกษา (ทักษะ ผู้ศึกษาด้อย 2524 : 94) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษา ปัญหาการสอนซ่อม เสริมวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 2" ผลการวิจัย พบว่า สภาพเกี่ยวกับค่านประเทนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมนี้ก่อให้เกิดปัญหาในการสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาไทย โดยนักเรียนที่สอบตก นักเรียนที่เรียนซ้ำ ขาดเรียนบ่อย ไม่สนใจ วิชาภาษาไทย มีพื้นฐานทางภาษาไทยไม่ดีพอ ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาคือ ครู จำเป็นต้องหาวิธีการสอนที่เหมาะสมกับสภาพปัญหาของนักเรียนแต่ละประเภท สิ่งที่ครูควรคำนึงถึง ให้มากในการสอนนักเรียนเหล่านี้คือ ควรสอนจากสิ่งที่นักเรียนรู้ ไปหาสิ่งที่นักเรียนไม่รู้ สอนจากง่ายไปยาก สอนจากจุดที่นักเรียนมีปัญหาจริง ๆ นอกจากนี้ก็ต้องจัดกิจกรรมเสริมความสามารถของนักเรียน ให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการทำกิจกรรมมากที่สุด

จากผลการวิจัยในเรื่องต่าง ๆ ทำให้ทราบว่า การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษา ยังไม่ประสบผลสำเร็จ ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุประการหนึ่งก็คือ การที่นักเรียน ไม่มีความรู้พื้นฐาน ครูไม่ได้สนใจในความแตกต่างของนักเรียน ทำให้เกิดปัญหาในการเรียน การสอนขึ้น ดังนั้นการศึกษาเรื่องความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนวิชาภาษาไทย จะเป็นแนวทาง การแก้ไขปัญห เรื่องนักเรียนขาดความรู้พื้นฐานในการเรียนภาษาไทยได้ประการหนึ่ง

เอกสารงานวิจัยที่เสนอแนะแนวทางการแก้ไขและปรับปรุง เกี่ยวกับเรื่องความรู้พื้นฐาน

หน่วยศึกษานิเทศก์ เขตการศึกษา 7 (หน่วยศึกษานิเทศก์ เขตการศึกษา 7 2522 : 3) กล่าวว่า การที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้บรรลุผลนั้น ผู้สอนและผู้เรียนต้องเปลี่ยนแปลงบทบาทที่เคยปฏิบัติกันอยู่เดิมดังมีคือ ผู้สอนจะต้องเอาใจใส่ต่อพื้นฐานการเรียน ภาษาไทยของผู้เรียนตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1 ควรตรวจสอบดูว่า เด็กแต่ละคนมีพื้นฐานทางภาษาไทย อย่างไร มีข้อบกพร่องที่จะต้องปรับปรุงส่งเสริมในเรื่องใด อาจใช้ข้อทดสอบหลาย ๆ ด้าน ทั้ง เรื่องฟัง พูด อ่าน เขียน พื้นฐานทางวรรณคดี เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการสอนหรือ แบ่งกลุ่มผู้เรียน โดยเสนอแนะขั้นตอนในการเรียนการสอนดังนี้

1. ทดสอบเพื่อทราบพื้นฐานความรู้เดิมก่อนที่จะสอนความรู้ใหม่ เพราะนักเรียนที่ เลื่อนมา เรียนในชั้นที่ครูสอนมิใช่จะมีความรู้ครบถ้วนตามหลักสูตรของชั้นนั้นทุกคน บางคนอาจจะ

หลงลืม รู้และเข้าใจจนระอว้าง หรือมีเจตมกคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทยก่อน ก็จะทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผล เช่นการอ่านทำนองเสนาะอย่างกัน อ่านผิด เขียนสะกดผิด เกลียกหลักภาษา และวรรณคดี วิธีการที่จะทราบความรู้พื้นฐานของนักเรียนมีหลายวิธี เช่นวิธีสนทนาซักถาม ตั้งปัญหา สร้างแบบทดสอบ ครูเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง หรือหลาย ๆ วิธีก็ได้

2. เมื่อครูทราบวาพื้นฐานความรู้ของนักเรียนไม่ดีในเรื่องใด ครูจะต้องสอนซ่อมเสริม เพื่อปรับความรู้เดิมให้ได้มาตรฐานพอที่จะรับความรู้ใหม่ได้ จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจในบทเรียนใหม่ได้ง่ายขึ้น ไม่เบื่อและอาจชอบภาษาไทยมากขึ้น

สำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหา เรื่องการใช้วิธีการทบทวนเมื่อเรียนจบบทเรียนแล้ว กมล เกาพิจิตร (กมล เกาพิจิตร 2502 : 72) ได้กล่าวถึงการทบทวนเมื่อจบบทเรียนว่า การทบทวนไม่ใช่เพียงแต่การทบทวนความจริง หรือความรู้ที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อที่จำได้เท่านั้น แต่เป็นการพิจารณาคำความรู้ ความจริงเหล่านั้นในประสบการณ์ใหม่ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจใหม่ เปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมต่างไปกว่าเดิม หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า การทบทวนเมื่อจบบทเรียนก็คือ การระลึกถึงความคิดและการกระทำที่เป็นมาแล้วในบทหลัง เพื่อนำมาใช้ช่วยในการสร้างความหมายใหม่ ๆ ความสัมพันธ์ใหม่ ๆ หรือวิธีการใหม่ ๆ นั้น

จุดมุ่งหมายของการทบทวนเมื่อเรียนจบบทเรียน

1. เพื่อเตือนความจำ หรือสิ่งที่กระทำมาแล้ว
2. เพื่อรวบรวมสิ่งที่เรียนมาแล้วให้เข้ารูปเป็นระเบียบ สะดวกแก่ความเข้าใจ
3. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสัมพันธ์ของบทเรียนโดยตลอด เมื่อได้รวบรวมสิ่งที่เรียนเข้าเป็นหน่วยแล้ว
4. เพื่อช่วยขยายและเพิ่มเติมความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วให้กว้างขวาง เพราะการเรียนโดยปกติมีน้อยครั้งที่ครูจะมีโอกาสรวมความรู้ให้นักเรียนโดยละเอียด การทบทวนจึงช่วยในครูคือโอกาสเพิ่มเติมความรู้ที่ยังบกพร่อง หรือขยายข้อความ หรือความรู้ที่เห็นว่าเหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ครบถ้วนยิ่งขึ้น
5. เพื่อช่วยวางพื้นฐานความรู้ของการเรียนต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชาคณิตศาสตร์
6. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจนักเรียน และรู้ขอบเขตพร่องของนักเรียนคนใดเข้าใจดี คนใดเข้าใจเพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ คนใดไม่เข้าใจเลย

7. เพื่อช่วยให้ครูเห็นข้อบกพร่องในการสอนของครู เพราะการที่นักเรียนไม่ตั้งใจ หรือเรียนแล้วไม่เข้าใจ สาเหตุอาจมาจากการสอนของครูก็ได้

8. เพื่อส่งเสริมความสนใจใหม่ในสิ่งที่เรียนไปแล้ว ไม่ใช่เรียนอะไรเสร็จไปแล้วก็เสร็จกัน ครูควรใช้การทบทวนเมื่อจบบทเรียน เป็นวิธีการนำความรู้เก่า ๆ ที่เรียนมาแล้วเข้ามาประกอบกัน และทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งขึ้นอีกครั้ง ก็ช่วยให้นักเรียนสนใจและเห็นคุณค่าของการเรียน

ทางด้านการศึกษาที่ ปองจิต อ่อนเผ่า (ปองจิต อ่อนเผ่า 2522 : ๑ - ๑) ได้กล่าวไว้ว่า "การวัดผล หมายถึง การใช้วิธีการและเครื่องมือต่าง ๆ วัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนให้ได้ข้อสรุปว่าผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถมากน้อยเพียงใด" ซึ่งสอดคล้องกับ สุจริต เพียรชอบ (สุจริต เพียรชอบ 2522 : 35) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการประเมินผล การเรียนการสอนวิชาภาษาไทย สรุปได้ว่า

1. เพื่อทดสอบพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนที่คนจะสอนว่ามีความรู้เดิมมากน้อยเพียงใด เป็นการทดสอบก่อนลงมือสอน ซึ่งเมื่อครูทราบความรู้ของนักเรียนแล้วจะได้สอนได้ถูกต้องตามความเป็นจริง
 2. เพื่อแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามความสามารถของนักเรียน
 3. เพื่อวัดพัฒนาการและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนว่าได้มีความก้าวหน้า และเกิดการเรียนรู้นาน้อยเพียงใด
 4. เพื่อให้ครูผู้สอนได้ทราบว่า การสอนของตนมีประสิทธิภาพหรือไม่ เพื่อจะได้ปรับปรุง การสอนให้ประสมผลดียิ่งขึ้น
 5. เพื่อเร้าความสนใจให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาไทย
 6. เพื่อทราบทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย และหาทางช่วยเหลือให้นักเรียนมีทัศนคติดีขึ้น
 7. เพื่อปรับปรุงวิฤกทดสอบให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น
- ส่วนวิธีการ หรือแนวทางการแก้ไขปัญหาเรื่องความรู้พื้นฐานอีกประการหนึ่ง คือ การใช้บทเรียนโปรแกรม อึ้ง อึ้งยง ตันมณี (อึ้งยง ตันมณี 2515 : 38) กล่าวว่า

บทเรียนโปรแกรมช่วยให้บุคคลบรรลุความมุ่งหมายในเรื่องเหล่านี้คือ

1. เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง (Self - Contained)
2. เพื่อเพิ่มทักษะในการสอนวิชาอื่น ๆ ให้ผู้เรียน (Remedial Instruction)
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาเพิ่มเติม เพื่อขยายขอบเขตของการศึกษาในแต่ละวิชา (Enrichment)
4. เพื่อใช้ช่วยสอนเพิ่มเติมจากการเรียนตามปกติธรรมดาในห้องเรียนแก่ผู้เรียน (Aid to Regular Room)

การใช้วิธีการสอนซ่อมเสริมเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหานั้น ดีเป็นที่ (Dechant, Sneral. 1971 : 202) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การสอนซ่อมเสริมคือการให้ผู้เรียนได้เรียนสิ่งที่ เป็นปัญหาในการเรียนครั้งแรกในห้องเรียนปกติ โดยครูผู้สอนจะต้องจัดเด็กออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ตามระดับความสามารถ หรือไม่ก็เป็นรายบุคคล เพื่อที่จะให้ความสนใจ และทราบความต้องการ ตลอดจน ปัญหาทางการเรียนของเด็ก และ เด เอ็ม คอลลิน (K.M. Collins. 1971 : 64) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม และได้สรุปผลว่า การใช้ข้อทดสอบย่อยมาช่วยหาจุดบกพร่องนั้น จะทำให้เด็กสามารถบรรลุเกณฑ์มาตรฐานความมุ่งหมายที่บทเรียนกำหนดไว้ แต่เท่าที่ปรากฏ ครูไม่ได้สอนให้เป็นไปตามกระบวนการสอนซ่อมเสริม ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะว่า การวางแผนในการสอนซ่อมเสริมนั้นเป็นการทบทวน ทดวิชา แทนที่จะเป็นการสอนซ่อมพื้นฐานความรู้ที่จำเป็นให้เป็นไปคามลำดับขั้น

ในประเทศไทยมีผู้เห็นว่า การสอนซ่อมเสริมมีความสำคัญ และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนการสอนได้

สมจิตต์ ศรีชัยรัตน์ (สมจิตต์ ศรีชัยรัตน์ ม.ป.ป. : 29) ได้ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้ "การสอนซ่อมเสริมหมายถึงการแก้ไขข้อบกพร่อง หรือขจัดปัญหาการเรียนอันเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากทัศนคติ หรือนิสัยการเรียนที่ไม่เหมาะสม หรือมีปัญหาที่เกิดจากการไม่มีพื้นฐานความรู้อันเป็นรากฐานเบื้องต้นในการเรียน"

จินนาภา สีดบุตร (จินนาภา สีดบุตร 2521 : 55) ได้ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้ว่า "การสอนซ่อมเสริมคือวิธีการที่ครูจะช่วยให้ผู้เรียนได้บรรลุผลของการเรียนใน

แต่ละระดับได้"

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ 2522 : 83) ได้ให้ความหมายของการสอนซ่อมเสริมไว้ว่า "การสอนซ่อมเสริมเป็นการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนได้"

สมจิตต์ ศรีชัยรัตน์ (สมจิตต์ ศรีชัยรัตน์ น.ป.ป. : 28) ได้เสนอวิธีการสอนซ่อมเสริมแก่ครูเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนคือ

1. ครูควรศึกษาถึงสาเหตุและข้อขัดข้องต่าง ๆ ก่อนที่จะดำเนินการสอนซ่อมเสริม
2. ครูที่จะทำการสอนซ่อมเสริมควรเป็นผู้ที่มีพื้นฐานทางวิชาการ ความรู้ ประสบการณ์ และทัศนคติที่ดี

3. การสอนซ่อมเสริมควรเริ่มต้นจากความรู้พื้นฐานของเด็กก่อน แล้วจึงค่อย ๆ นำไปสู่ระดับที่เหมาะสมของเด็ก

สุภากร ราชากรกิจ (สุภากร ราชากรกิจ 2521 : 45) ได้กล่าวถึงหลักการสำคัญที่ควรคำนึงถึงใหม่มากในการสอนซ่อมเสริมว่า

1. เริ่มสอนจากจุดที่เด็กมีพื้นฐานจริง ๆ ข้อผิดพลาดที่พบเสมอคือครูสอนจากจุดที่คิดว่าเด็กควรรู้ แต่เด็กมีความรู้เดิมน้อยกว่านั้น หนังสือใหม่ ๆ หรืองานที่มอบหมายไม่ควรนำมาสอนจนกว่าครูจะสร้างความพร้อมให้เด็กเสียก่อน

2. เด็กจะต้องได้ความรู้ความก้าวหน้าของคนทุกระยะอย่างสม่ำเสมอ อาจใช้ในรูปแผนภูมิ กราฟ หรือบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ให้เด็กได้ทราบอย่างชัดเจน สิ่งนี้จะเสริมแรงในการเรียนได้ดี

3. งานที่ให้เด็กทำต้องอยู่ในความสนใจ และเกี่ยวกับชีวิตจริงของเด็ก ครูควรพยายามใช้ความสนใจ และความต้องการของเด็กเป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนให้มากที่สุด

4. การปฏิบัติงานการเรียนทุกอย่าง ต้องให้เด็กเกิดความพึงพอใจ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วยิ่งขึ้น

5. ครูจำเป็นต้องจัดกิจกรรม และแบบฝึกหัดหลาย ๆ อย่าง เพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ใหม่ ๆ

แนวทางการแก้ไขปัญหาคือในเรื่องความรู้พื้นฐานของผู้เรียนมีไม่เพียงพอในการเรียน หรือ ไม่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะเรียนใหม่นั้น นอกจากจะใช้วิธีทดสอบก่อนเรียน การทบทวนหลังการเรียน การใช้บทเรียนแบบโปรแกรม การสอนซ่อมเสริมแล้ว ครูอาจใช้วิธีการอื่นในการแก้ไขปัญหานี้ได้ การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานในการเรียนในงานวิจัยเรื่องนี้จะเป็นสิ่งที่น่าสนใจไปใช้แก้ไขปัญหานี้ได้ด้วยวิธีหนึ่ง เพราะถ้ารู้ว่าคุณสมบัติพื้นฐานสำหรับการเรียนการสอนใหม่ต้องใช้ความรู้ในเรื่องใดบ้าง ถ้าผู้เรียนยังไม่มี หรือไม่สัมพันธ์กัน ครูจะหาวิธีการให้นักเรียนได้มีความรู้พื้นฐานนั้นเสียก่อน.

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1. การจัดกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. วิธีจัดกระทำกับข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2525 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนโรงเรียน ทั้งหมด 104 โรงเรียน เลือกมาศึกษาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Sampling Random) จำนวน 78 โรงเรียน คิดเป็น 80% ได้จำนวนครูทั้งหมด 190 คน

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นเนื้อหาทั้งหมดที่มีอยู่ในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 จำนวน 14 เรื่องคือ

1. ความสนุกในวัดเบญจมบพิตร
2. สักวาภิธาน
3. นิด ๆ หน่อย ๆ
4. พระร่วงสวรรคโลก
5. พระยาไชยบูรณ์

6. นิราศสัตหีบ
7. ไกลภาษา
8. รามเกียรติ์
9. ผู้ชนะสิบทิศ
10. กุณดาพุกขาสาคี
11. แม่ศรีเรือน
12. เศรษฐศาสตร์ในห้องแถว
13. นิทานสุภาพนิค
14. นทหร้อยกรอง เรื่องวอนขอ รोजันทรันเจมแสง กวีกับจันทร์เจ้า รุ่งอรุณแห่งหัวใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความถี่เห็น ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นมี 2 ฉบับคือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามสำหรับผู้เชี่ยวชาญ สอบถามว่าแบบสอบถามเรื่องความรู้พื้นฐานที่สร้างขึ้นนั้นถูกต้องตามเนื้อหา จุดมุ่งหมาย และจำเป็นในการเรียนภาษาไทยหรือไม่

ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามสำหรับครู ซึ่งได้มาจากผลการตอบของผู้เชี่ยวชาญในการตอบแบบสอบถามฉบับที่ 1 โดยการนำมาตัดเลือกเฉพาะข้อที่ผู้เชี่ยวชาญตอบว่าถูกต้อง และจัดทำเสียใหม่สำหรับให้ครูสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตอบ มีทั้งหมด 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบ เช่น เพศ อายุ คุณวุฒิ ประสบการณ์ในการสอนภาษาไทย

ตอนที่ 2 เป็นคำถามความถี่เห็นเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานที่ครูเห็นว่า เป็นสิ่งจำเป็น และครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานเหล่านี้มาก่อนมากน้อยเพียงใด ในการนำมาใช้ เพื่อประกอบการเรียนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1

153330

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเนื้อหา จุดมุ่งหมาย คู่มือการสอนวิชาภาษาไทย คู่มือการสอนวิชาหลักภาษาไทย และหลักสูตรวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. กำหนดเป็นข้อคำถามเพื่อสร้างเป็นแบบสอบถาม
3. ให้ประธานและกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ตรวจแก้ไขภาษา ส่วนวนให้ถูกต้องชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้น
4. นำแบบสอบถามไปปรึกษากับอาจารย์ทางค่านวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาและวรรณคดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 3 ท่าน เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity)
5. ให้ผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์แบบสอบถาม
6. ปรับปรุงแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา ตัดเลือกคำถามเฉพาะที่ผู้เชี่ยวชาญตอบว่าถูกต้อง สำหรับใช้กับกลุ่มตัวอย่าง
7. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วให้ประธานและกรรมการตรวจดูก่อนนำไปทดลองใช้
8. นำไปทดลองใช้ (Try - out) กับครูที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตการศึกษา 1 จำนวน 100 คน
9. หากค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามโดยวิธีแจกแจงที (t-distribution)
10. หากค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้ Alpha Coefficient (α) ของ ครอนบาค (Cronbach)
11. นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้

1. ขอความร่วมมือให้ผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยนำหนังสือไปขอความร่วมมือด้วยตนเอง

2. รวบรวมผลจากการวิเคราะห์ของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดเข้าด้วยกัน และคัดเลือกเฉพาะข้อที่ผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์แล้วว่าถูกต้อง นำมาจัดสร้างเป็นแบบสอบถาม สำหรับสอบถามกลุ่มตัวอย่าง
3. สร้างแบบสอบถามสำหรับไปสอบถามกลุ่มตัวอย่าง
4. วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบสอบถามโดยหาความเชื่อมั่น และหาค่าอำนาจจำแนก
5. นำแบบสอบถามไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง
6. นำผลทั้งหมดมาคัดเลือกเฉพาะผู้ที่ตอบสมบูรณ์ แล้วนำมาทำเป็นร้อยละ และทดสอบหาสมมติฐานความแตกต่างระหว่างตัวแปร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. จำนวนค่าสถิติเบื้องต้นสำหรับใช้เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์สถิติอื่น ๆ ค่าสถิติเบื้องต้น ได้แก่
 - คะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - ความแปรปรวน (Variance)
 - ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
2. หาค่าร้อยละ
3. วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้ Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (อนันต์ ศรีโสภณ 2521 : 265)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

- เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
- n คือ จำนวนข้อของเครื่องมือนัก
- S_i^2 คือ คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
- S_x^2 คือ คะแนนความแปรปรวนของ เครื่องมือนั้นทั้งฉบับ

4. วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกโดยใช้อัตราส่วนวิกฤต t จากสูตร (ลวิน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 187)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t คือ ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
 \bar{X}_H คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
 \bar{X}_L คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
 S_H^2 คือ คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
 S_L^2 คือ คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
 n_H คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
 n_L คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

5. ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวแปรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน โดยใช้อัตรา (ลวิน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2522 : 258 - 264)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ F คือ ค่าการแจกแจงของ F
 MS_b คือ ความแปรปรวน (Mean square) ระหว่างกลุ่ม
 MS_w คือ ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

6. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยใช้ Studentized q - statistic (Winer. 1971 : 185)

$$q = \frac{\bar{T}_{\text{largest}} - \bar{T}_{\text{smallest}}}{\sqrt{MS_{\text{error}}/n}}$$

เมื่อ	$\bar{T}_{largest}$	AMN	คะแนนเฉลี่ยของ Treatment	ที่มากที่สุด
	$\bar{T}_{smallest}$	AMN	คะแนนเฉลี่ยของ Treatment	ที่น้อยที่สุด
	\tilde{h}	AMN	Harmonic Mean	ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	MS_{error}	AMN	Mean Square Error .	

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
SS	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละตัวที่แตกต่างจากคะแนนเฉลี่ย (Sum Square)
MS	แทน	ความแปรปรวนเฉลี่ย (Mean Square)
df	แทน	ระดับความเป็นอิสระ (degree of freedom)
F	แทน	อัตราส่วนวิกฤตที่ใช้พิจารณาในการแจกแจง F - distribution

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นดังนี้คือ

1. เปรียบเทียบจำนวนครูที่โครงการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ
 2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีพฤติทางการศึกษาดังกัน ในด้านความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน
 3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยต่างกันในด้านความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน
1. เปรียบเทียบจำนวนครูที่โครงการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ

ตาราง 1 แสดงจำนวนครูที่ต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ

ความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
<u>เรื่องความสนุกในวัดเบญจมบพิตร</u>				
1. สามารถแต่งและเรียบเรียงประโยคได้	13.68	67.37	17.37	1.58
2. รู้จักคำเปรียบเทียบ (อุปมา อุปมัย) และสำนวนต่าง ๆ	7.36	55.27	35.27	2.10
3. รู้จักใช้คำที่มีความหมายแสดงถึงอารมณ์และจินตนาการ	23.15	51.58	25.27	-
4. สามารถย่อความได้	25.80	61.05	12.10	1.05
5. รู้จักประโยชน์ของปูชนียสถาน	22.63	62.10	14.22	1.05
6. รู้เหตุผลในการสร้างปูชนียสถาน	12.10	63.68	21.58	2.64
7. รู้ว่าวัดมีบทบาทและอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนในสังคมอย่างไร	26.84	68.42	4.74	-
8. รู้ประวัติของวัดเบญจมบพิตร	26.84	56.32	16.32	0.52
9. มีความรู้เกี่ยวกับส่วนประกอบของวัดโดยทั่ว ๆ ไป	8.43	47.89	37.37	6.31
10. มีทักษะในการพูด อ่าน และเขียน	42.63	51.05	6.32	-
11. รู้วิธีเขียนบันทึกเหตุการณ์	12.63	78.42	8.43	0.52
12. มีความสามารถในการใช้คำสื่อความหมายได้ตรงตาม ความคิดของตน	18.94	68.43	10.53	2.10
13. รู้จักกลุ่มคำชนิดต่าง ๆ คำมูล คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ ราชาศัพท์	7.36	64.73	26.84	1.05
14. รู้จักเครื่องหมายวรรคตอน	9.48	66.32	22.10	2.10
15. รู้วิธีเล่าเรื่อง	24.21	68.43	6.84	0.52
16. รู้ความหมายของคำซ้ำ	8.42	64.21	25.27	2.10
17. รู้ความหมายของข้อความ หรือประโยคที่มีคำซ้ำปรากฏอยู่	6.84	69.46	23.18	0.52
รวม	17.69	62.26	16.66	0.52

ตาราง 1 (ต่อ)

ความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
เรื่องสัปดาห์ที่ ๖				
1. รู้ลักษณะบังคับของ โกลงสี่สุภาพ ภาพย่นบัง 16	23.15	56.05	17.34	2.63
2. รู้ความแตกต่างระหว่างคำที่ใช้ในสมัยก่อนกับสมัยปัจจุบัน	8.43	62.63	27.37	1.57
3. รู้ความหมายของคำที่ใช้ในสมัยก่อนกับปัจจุบัน	7.89	61.58	28.96	1.57
4. สรุปใจความของเรื่องใด	26.85	65.78	7.37	-
5. รู้ความหมายของคำศัพท์	16.85	78.94	4.21	-
6. เขียนย่อความและขยายความได้	21.58	63.16	13.69	1.57
รวม	17.46	64.83	16.49	1.22
เรื่องนิทาน ๖ หน้อย ๖				
1. สรุปใจความสำคัญของเรื่องใด	33.68	60.00	6.32	-
2. อ่านหนังสือใดถูกต้อง รวดเร็ว	42.11	53.15	4.74	-
3. รู้คติธรรมที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวัน	24.21	65.26	10.53	-
4. รู้หลักเกณฑ์ในการวิจารณ์เรื่องสั้น	5.78	58.42	33.18	2.62
5. รู้วิธีแสดงความคิดเห็น	16.32	62.63	21.05	-
6. รู้จักการกล่าวเปรียบเทียบเพื่อให้เข้าใจชัดเจน	6.32	75.26	17.37	1.05
7. รู้จักโวหารเชิงบรรยายและพรรณนา	8.95	61.05	27.90	2.10
8. รู้จักวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง	15.79	71.58	12.63	-
9. รู้เรื่องคำอุทานที่แสดงอารมณ์	13.58	68.52	17.85	.05
10. รู้ลักษณะและวิธีอ่านคำควบกล้ำ	26.84	60.93	12.18	.05
รวม	19.36	63.68	16.38	.58

ตาราง 1 (ต่อ)

ความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
เรื่องพระร่วงสวรรคโลก				
1. รู้ความหมายของคำศัพท์บางคำ	14.84	73.38	12.73	.05
2. รู้ต้นกำเนิดของคำประพันธ์ประเภทเสภา	14.21	59.47	24.21	2.11
3. รู้เรื่องธรรมชาติที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง	22.11	62.10	15.79	-
4. รู้ความแตกต่างระหว่างตำนาน พงศาวดาร	10.76	66.37	22.82	.05
5. รู้เรื่องราวเกี่ยวกับพระร่วงสุโขทัย	6.84	67.37	24.74	1.05
6. รู้ธรรมเนียมในการไหว้ครู	13.68	70.53	15.79	-
7. รู้วิธีถอดคำประพันธ์และถอดความ	24.86	67.89	7.20	.05
8. รู้จักทำนองการขับเสภา	7.37	63.68	26.84	2.11
9. รู้หลักการย่อความ	16.32	64.74	18.94	-
10. รู้ส่วประกอบของประโยค	10.00	63.15	26.80	.05
11. รู้รูปแบบของสุภาษิต และการให้ขอลึกของสุภาษิต	13.16	60.00	24.74	2.10
รวม	14.02	65.26	20.04	.68
เรื่องพระยาไชยบูรณ์				
1. รู้ชีวประวัติบุคคลสำคัญของไทย เช่น ท้าวสุรนารี	16.32	65.79	17.89	-
2. รู้ลักษณะวรรณกรรมประเภทชีวประวัติ	17.89	66.32	15.79	-
3. รู้ความหมายของวีรกรรม วีรบุรุษ	11.58	72.10	16.32	-
4. มีความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทยยุครัตนโกสินทร์ เกี่ยวกับการรบ	10.00	68.42	20.53	1.05

ตาราง 1 (ต่อ)

ความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
5. รู้หลักเกณฑ์ในการถอดความ	20.57	66.52	12.86	0.5
6. รู้ความหมายของคำศัพท์	10.53	69.47	18.42	1.58
7. รู้จักวิเคราะห์เรื่องราวบุคคล	16.32	48.95	31.57	3.16
8. รู้หลักเกณฑ์ในการวิจารณ์	10.00	63.39	26.56	.05
9. รู้วิธีอ่านจับใจความสำคัญ	30.59	63.57	5.79	.05
10. รู้จักการตีความหมายของคำให้เข้ากับเรื่องได้	16.32	71.58	11.05	1.05
รวม	16.21	65.88	17.85	.06
<u>เรื่องนิราศสัคดี</u>				
1. รู้ลักษณะคำประพันธ์ประเภทนิราศ	19.47	67.37	12.11	1.05
2. มีความรู้เรื่องสำนวนภาษา คำพังเพย สำนวนเปรียบเทียบ	14.74	70.77	14.44	.05
3. รู้จักสภาพภูมิศาสตร์ และเศรษฐกิจของอำเภอสัคดี	8.95	56.50	34.50	.05
4. รู้จักสำนวนที่ใช้ในการเปรียบเทียบ	10.00	72.11	17.89	-
5. รู้จักแยกแยะความที่เป็นความรู้ และความที่เป็นความดีของผู้แต่ง	23.85	54.05	21.05	1.05
6. รู้ความหมายของคำที่ใช้ในบทประพันธ์	13.21	82.16	4.63	-
7. รู้รูปแบบของการย่อเรื่องเบื้องต้น	14.21	76.84	8.95	-
8. รู้จักการลำดับความในการเขียนและการพูด	13.89	58.95	27.16	-
9. รู้จักการตีความหมายของคำศัพท์ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง	20.00	64.74	15.26	-
10. รู้ความหมายของคำหรือกลุ่มคำทั้งโดยตรงหรือโดยนัยประหวัด	14.21	61.05	24.74	-

ตาราง 1 (ต่อ)

ความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
11. รู้เรื่องคำประสม คำสมาส และการสนธิ	7.89	51.06	35.79	5.26
12. รู้ความหมายของสำนวน สุภาษิต คำพังเพย อติพจน์ คำคม คำเปรียบเทียบ	10.00	64.21	21.05	4.74
รวม	14.22	64.98	19.79	1.01
<u>เรื่องไวยากรณ์</u>				
1. รู้จักคำพังเพย สำนวนเปรียบเทียบ	39.20	52.40	8.40	-
2. แปลความหมายของคำศัพท์ได้	13.16	77.89	8.95	-
3. รู้เรื่องคำประสม คำคู่ คำคล้องจอง	6.32	65.26	27.37	1.05
4. วิเคราะห์ได้ว่ากลุ่มคำใดที่ไพเราะคมคาย	8.95	60.53	27.89	2.63
5. รู้หลักเกณฑ์ในการพูดและการเขียน	21.05	60.53	17.37	1.05
6. อ่านจับใจความได้ และรู้ว่าคนใดเป็นข้อคิดและคติธรรม	29.47	61.05	9.48	-
7. รู้หลักเกณฑ์ในการอ่านทำนองเสนาะ โคลงสี่สุภาพ กาพย์ย้าตี	25.26	60.08	14.61	.05
รวม	20.48	62.54	16.30	.08
<u>เรื่องรามเกียรติ์</u>				
1. รูรูปร่างของคำประพันธ์ประเภทกลอนสุภาพ กลอนเสภา กลอนนิราศ กลอนบทละคร	29.47	60.00	10.53	-
2. รู้เรื่องย่อของรามเกียรติ์บางตอน	20.54	67.89	11.57	-
3. แปลความหมายของคำศัพท์บางคำได้	17.49	73.48	8.98	.05
4. รู้เรื่องคำประสม คำสมาส การสนธิ	5.79	48.95	38.42	6.84

ตาราง 1 (ต่อ)

ความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
5. รู้เรื่องย่อของเงาะป่า สังข์ทอง	5.79	35.26	38.95	20.00
6. มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องความรักของแม่ที่มีต่อลูก	27.59	58.48	13.88	.05
7. จับใจความสำคัญของเรื่องไฉ่	43.69	52.63	3.68	-
8. รู้จักใช้ภาษาในการเล่าเรื่องไฉ่ถูกต้อง	27.89	63.16	8.95	-
9. รู้จักมารยาทในการพูดสนทนา	22.70	66.12	11.18	-
10. รู้จักการเขียนเรียงความชนิดพรรณนาโวหาร	7.37	67.37	21.58	3.68
11. รู้เรื่องการแสดง โขนและละคร	6.32	52.63	36.42	2.63
12. รู้จักวิธีค้นหาคำศัพท์จากพจนานุกรม กัทพานุกรมท้ายเล่ม	26.84	65.79	6.32	1.05
13. รู้หลักการย่อความ	18.48	63.58	17.89	.05
รวม	20.00	59.64	17.72	2.64
<u>เรื่องผู้ชนะสิบทิศ</u>				
1. อ่านจับใจความสำคัญของเรื่องไฉ่	37.37	59.47	3.16	-
2. แปลความหมายของคำศัพท์บางคำไฉ่	9.47	79.48	11.05	-
3. รู้ลักษณะของการเขียนแบบบรรยายโวหารและพรรณนาโวหาร	12.64	67.89	18.42	1.05
4. รู้เรื่องย่อของผู้ชนะสิบทิศบางตอน	15.79	82.63	-	1.58
5. รู้จักวิธีการย่อความ	17.37	71.58	11.05	-
6. อ่านในใจได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว	38.42	54.69	6.84	.05
7. รู้ประวัติศาสตร์ไทยสมัยพระเจ้ากรุงศรี สมัยเสียกรุงครั้งที่ 1	14.74	57.37	26.31	1.58
8. รู้จักมารยาทในการพูด ใช้ภาษาพูดได้เหมาะสม	22.68	61.48	15.79	.05
รวม	21.06	66.82	11.58	.54

ตาราง 1 (ต่อ)

ความรู้พื้นฐานที่ผู้ต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
เรื่องคุณค่าพจนานุกรม				
1. สามารถถอดความจากร้อยกรองเป็นร้อยแก้วได้	36.85	57.89	5.26	-
2. แปลความหมายของคำศัพท์ในเรื่องบางคำได้	11.58	76.79	11.58	.05
3. รู้จักชนิดของต้นไม้ที่พบเห็นได้เสมอ ๆ	20.00	71.58	6.84	1.58
4. รู้ว่าต้นไม้มีประโยชน์อย่างไรบ้าง	41.49	55.79	2.67	.05
5. รู้จักวิธีการพูดเล่าเรื่อง	18.97	65.99	14.99	.05
6. รู้วิธีการอนุรักษ์ต้นไม้	36.32	57.36	6.32	-
7. รู้จักมารยาทในการฟัง การพูด	22.11	65.26	11.05	1.58
8. แต่งประโยคและข้อความโดยใช้คำเชื่อมและคำสันธานได้	11.28	68.67	20.00	.05
9. อ่านทำนองเสนาะได้	21.58	62.11	16.31	-
10. รู้จักการเว้นวรรคตอนในการอ่าน	20.00	67.89	12.11	-
11. รู้ชั้นหลักของกลอนแปด ภาพย่นยี่	16.32	62.11	17.89	3.68
12. รู้วิธีการใช้พจนานุกรม	29.95	58.42	11.58	.05
รวม	25.31	63.43	10.71	0.55
เรื่องแม่ศรีเรือน				
1. อ่านจับใจความสำคัญของเรื่องได้	35.26	62.11	2.63	-
2. รู้หลักเกณฑ์ในการเขียนเรียงความ	22.87	65.99	11.09	.05
3. ใช้ภาษาพูด เขียน ในการตอบคำถามได้	13.48	78.58	7.89	.05
4. มีความรู้เรื่องชีวิตของชาวไทยในสมัยก่อน	19.87	67.89	12.19	.05

ตาราง 1 (ต่อ)

ความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
5. รู้หลักเกณฑ์ในการพูดอภิปราย	13.16	57.37	28.42	1.05
6. รู้ลักษณะของคำไทยแท้	8.42	66.84	23.16	1.58
7. รู้จักรูป และเสียงของวรรณยุกต์	15.26	68.42	16.32	-
8. มีความรู้เรื่องคำนาม สรรพนาม กิริยา วิเศษณ์ บุพบท และสันธาน	22.63	66.32	11.05	-
9. รู้วิธีการค้นคว้าจากห้องสมุด	23.68	57.89	18.43	-
รวม	19.41	65.71	14.53	0.31
<u>เรื่องเศรษฐศาสตร์ในห้องแถว</u>				
1. รู้วิธีการอ่านจับใจความ	30.53	66.32	3.15	-
2. รู้จักวิธีการตอบคำถามที่ถูกต้อง	19.89	73.68	6.38	.05
3. รู้หลักเกณฑ์และมารยาทในการแสดงความคิดเห็น	19.42	70.40	10.13	.05
4. รู้ลักษณะของเรื่องสั้น	24.74	62.63	11.05	1.58
5. รู้เกี่ยวกับอาชีพของคนจีนในเมืองไทย	20.53	64.60	14.74	.05
6. รู้วิธีการเขียนจดหมายเล่าเรื่อง	17.89	71.06	10.00	1.05
รวม	22.17	68.13	9.24	0.46
<u>เรื่องนิทานสุภาพ</u>				
1. รู้วิธีการค้นศัพท์	17.89	66.84	13.16	2.11
2. รู้ความหมายของคำพังเพย สุภาพนิค ส่วนนวนไทยที่ใช้กันทั่วไป	18.95	68.89	12.11	.05

ตาราง 1 (ต่อ)

ความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
3. รู้ว่าคอนโดเป็นนิทาน คอนโดไม่ใช่นิทาน	12.18	75.66	12.11	.05
4. สนุกใจความสำคัญได้	31.98	61.58	6.39	.05
5. ใช้ภาษาพูด เขียน ได้ถูกต้อง	22.63	72.11	5.26	-
6. รู้ว่าคอนโดเป็นข้อคิดในเรื่อง	25.63	69.49	4.78	.05
7. รู้ประโยชน์ของสุภาณิด	23.16	70.00	5.79	1.05
8. รู้ประโยชน์ของนิทาน	21.05	66.84	10.53	1.58
9. เล่นนิทานได้	23.98	67.99	7.98	.05
รวม	21.94	68.83	8.68	0.55
<u>เรื่องวอนขอ รอลุ้นรับแจมแสง กวีกับจันทร์เจ้า รุ่งอรุณแห่งหัวใจ</u>				
1. แปลความหมายของคำศัพท์ในเรื่องบางคำได้	20.00	74.74	5.26	-
2. มีความรู้เรื่องธรรมชาติและภูมิศาสตร์	10.00	68.95	21.05	-
3. ถอดความจากร้อยกรอง เป็นร้อยแก้วได้	28.43	67.89	3.68	-
4. ใช้ภาษาพูด เขียนได้ถูกต้อง	26.97	66.84	6.14	.05
5. รู้วิธีการค้นศัพท์	29.47	58.95	10.00	1.58
6. สามารถจับแนวความคิดและเจตนาารมณ์ของผู้แต่งได้	22.67	71.59	5.69	.05
รวม	22.92	68.16	8.64	0.28

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีวิถีทางการศึกษาต่างกัน ในด้านความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีวิถีทางการศึกษาต่างกันในด้านความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4,220.16	3	1,406.72	0.803
ภายในกลุ่ม	325,465.79	186	1,749.82	
รวม	329,685.95	189		

จากตาราง 2 ปรากฏว่าความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีวิถีทางการศึกษาต่างกัน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 2.6$) แสดงว่าความคิดเห็นของครูที่มีวิถีทางการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นในเรื่องความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานไม่แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์ทางการสอนวิชาภาษาไทยต่างกัน ในด้านความถี่ในการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยต่างกัน ในด้านความถี่ในการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	255.43	2	127.71	0.074
ภายในกลุ่ม	320,472.07	187	1,713.75	
รวม	302,727.5	189		

จากตาราง 3 ปรากฏว่าความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยต่างกัน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 3.0$) แสดงว่าความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยต่างกัน มีความถี่ในเรื่องความถี่ในการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานไม่แตกต่างกัน.

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานที่จะนำมาใช้ในการเรียนวิชาภาษาไทย ตามเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยด้วยกันว่าจะมีความคิดเห็นแตกต่างกันหรือไม่

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ ได้แก่ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา ที่ใช้หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 เป็นแนวทางในการสอน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวนโรงเรียนทั้งหมด 104 โรงเรียน ได้ 78 โรงเรียน คิดเป็น 80% จำนวนครู 190 คน โดยแยกตามเพศ อายุ และประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยได้ดังนี้

ตารางครู จำนวนกตามเพศ

ประเภท	จำนวน	อัตราส่วนร้อยละ
ชาย	14	7.37
หญิง	176	92.63
รวม	190	100

ตารางครู จำนวนบทความอาศู

ประเภท	จำนวน	อัตราส่วนร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	-	-
20 - 25 ปี	15	7.90
26 - 30 ปี	77	40.53
สูงกว่า 30 ปี	98	51.56
รวม	190	100

ตารางครูจำนวนบทความวิจัยทางการศึกษา

ประเภท	จำนวน	อัตราส่วนร้อยละ
ต่ำกว่าอนุปริญญา	3	1.58
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	28	14.79
ปริญญาตรี	156	82.10
ปริญญาโท	3	1.58
รวม	190	100

ตารางกฎ จำนวนความประสพการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทย

ประเภท	จำนวน	อัตราส่วนร้อย
ต่ำกว่า 5 ปี	90	47.37
5 - 10 ปี	68	35.79
10 ปีขึ้นไป	32	16.84
รวม	190	100

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า แบบ-สอบถามแบ่งออกเป็นสองตอน ตอนที่หนึ่ง เป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่สอง เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของครูในเรื่องความรู้พื้นฐานในการเรียนวิชาภาษาไทย ตามเนื้อหาในหนังสือภาษาไทยสู่กักขฬสัมพันธ์ เล่ม 1 มีทั้งหมด 14 เรื่อง รวม 137 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย

ข้อมูลที่รวบรวมได้จากการตอบแบบสอบถามของครูในเรื่องความรู้พื้นฐานการเรียนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้นำมาวิเคราะห์ดังนี้

1. หาการ้อยละของจำนวนครูผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละข้อ
2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีวุฒิ และประสบการณ์ต่างกัน ในด้านความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ มาก่อนเรียน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (Analysis of Variance)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความคิดเห็นในเรื่องความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ ในระดับมากที่สุด และมาก สูงกว่าความต้องการในระดับน้อย และน้อยที่สุด ปรากฏผลดังนี้

1.1 เรื่องความสนใจในวัดเบญจมบพิตร ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 17.69 มาก ร้อยละ 62.26 น้อย ร้อยละ 18.66 น้อยที่สุด ร้อยละ .52

1.2 เรื่องวิถีชีวิตในถิ่น ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 17.46 มาก ร้อยละ 64.83 น้อย ร้อยละ 16.49 น้อยที่สุด ร้อยละ 1.22

1.3 เรื่องนิทาน ๗ ท่อน ๆ ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 19.36 มาก ร้อยละ 63.68 น้อย ร้อยละ 16.38 น้อยที่สุด ร้อยละ .58

1.4 เรื่องพระร่วงสวรรคโลก ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 14.02 มาก ร้อยละ 65.26 น้อย ร้อยละ 20.04 น้อยที่สุด ร้อยละ .68

1.5 เรื่องพระยาไชยบูรณ์ ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 16.21 มาก ร้อยละ 65.88 น้อย ร้อยละ 17.85 น้อยที่สุด ร้อยละ .06

1.6 เรื่องนิราศลำห้วย ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 14.22 มาก ร้อยละ 64.98 น้อย ร้อยละ 19.79 น้อยที่สุด ร้อยละ 1.01

1.7 เรื่องโยนกนาคร ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 20.48 มาก ร้อยละ 62.54 น้อย ร้อยละ 16.30 น้อยที่สุด ร้อยละ .68

1.8 เรื่องรามเกียรติ์ ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 20.00 มาก ร้อยละ 59.64 น้อย ร้อยละ 17.72 น้อยที่สุด ร้อยละ 2.64

1.9 เรื่องขุนช้างขุนตีต ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 21.06 มาก ร้อยละ 66.82 น้อย ร้อยละ 11.58 น้อยที่สุด ร้อยละ .54

1.10 เรื่องคุณแก้วทุกชาติ ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 25.31 มาก ร้อยละ 63.43 น้อย ร้อยละ 10.71 น้อยที่สุด ร้อยละ .55

1.11 เรื่องแม่ศรีเรือน การต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน
มากที่สุด ร้อยละ 19.41 มาก ร้อยละ 65.71 มาก ร้อยละ 14.58 น้อยที่สุด ร้อยละ .31

1.12 เรื่องเศรษฐศาสตร์ในท้องถิ่น การต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน
มาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 22.17 มาก ร้อยละ 65.71 น้อย ร้อยละ 14.58 น้อยที่สุด
ร้อยละ .31

1.13 เรื่องนิทานสุภาษิต การต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน
มากที่สุด ร้อยละ 22.17 มาก ร้อยละ 68.13 น้อย ร้อยละ 9.24 น้อยที่สุด ร้อยละ .46

1.14 เรื่องวอนขอ รอดจันทร์แจ่มแสง กวีกันจันทร์เจ้า รุ่งอรุณแห่งหัวใจ
การต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน มากที่สุด ร้อยละ 22.92 มาก ร้อยละ 68.16
น้อย ร้อยละ 6.64 น้อยที่สุด ร้อยละ .28

2. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีวุฒิทางการศึกษา และ
ประสบการณ์ในการสอนที่ต่างกัน มีความคิดเห็นในเรื่องความต้องการให้นักเรียนมีความรู้
พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้านี้ ทำให้ทราบถึงความคิดเห็น และความต้องการของครูในเรื่อง
ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งได้พบข้อที่น่า
สนใจหลายประการคือ

1. พบว่าครูผู้สอนวิชาภาษาไทยเห็นว่าความรู้พื้นฐานในการเรียนมีความสำคัญต่อ
การเรียน การสอนมาก เพราะการต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในระดับมากที่สุด และมาก
สูงกว่าในระดับน้อย และน้อยที่สุดทุกเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทรงวิทย์ สุวรรณธาดา
(ทรงวิทย์ สุวรรณธาดา 2524 : บทคัดย่อ) ที่ว่า ความรู้พื้นฐานกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นครูจึงต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่อง
ต่าง ๆ มาก่อน เพื่อที่นักเรียนจะได้เรียนอย่างคืบเนื่อง ครูที่ไม่ต้องการใช้เวลาในการสอนเรื่อง
ที่นักเรียนควรรู้มาก่อน ซึ่งจะคงใช้เวลาทบทวนมาก ทำให้สอนไม่ทันตามหลักสูตรที่กำหนดไว้

แต่อาจรู้ไม่หมดหรือสอนความรู้พื้นฐานเหล่านั้นให้เด็กเล็กเสียก่อนแล้ว นักเรียนก็จะเรียนไม่ได้ผล ความความมุ่งหมายในเรื่องความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนนั้นจะมีแนวทางที่ต่อเนื่อง และสอดคล้องไปกับเนื้อหา ตลอดจนจุดมุ่งหมาย ดังนั้นในแต่ละเรื่องนั้นครูจะมีความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานแตกต่างกันไป จึงขออภิปรายเป็นเรื่อง ๆ ไปดังนี้

1.1 เรื่องความสนุกในวัดเบญจมบพิตร พบว่าครูส่วนใหญ่ต้องการให้นักเรียนมีทักษะในการพูด อ่านและเขียน แสดงว่านักเรียนยังขาดพื้นฐานในเรื่องนี้อยู่ ทักษะในการพูด อ่าน และเขียนเป็นทักษะที่ทำให้การเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ได้รวดเร็ว ถ้าหากนักเรียนมีมาก นอกจากนั้นยังพบว่าครูต้องการให้นักเรียนรู้ว่าวัดมีบทบาทและอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนในสังคมอย่างไร เนื่องจากเนื้อหาในบทนี้เกี่ยวข้องกับวัด และนักเรียนปัจจุบันมองข้ามความสำคัญของวัด และศาสนาไป ครูจึงต้องการให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องของวัดมาบ้าง

1.2 เรื่องสัตว์ภิกษาน ครูส่วนใหญ่ต้องการให้นักเรียนรู้ลักษณะบังคับของโคลงสี่สุภาพ กาพย์ฉกั 16 และรู้ความหมายของคำศัพท์มาก่อน เนื่องจากเนื้อหาตั้งเป็นร้อยกรอง ถ้าหากไม่มีความรู้เรื่องลักษณะบังคับของโคลงสี่สุภาพ และ กาพย์ฉกั 16 เสียเลย ครูจะต้องเริ่มต้นสอนตั้งแต่เรื่องการนับคำ บาท บท และถ้าหากไม่มีความหมายของคำศัพท์ ก็จะเข้าใจเนื้อหาได้ยาก

1.3 เรื่องนิค ๆ หน้อย ๆ พบว่าครูต้องการให้นักเรียนอ่านหนังสือได้ถูกต้อง รวดเร็ว และรู้จักการใช้คำกล่าวเปรียบเทียบ เพื่อให้เข้าใจความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น ในเรื่องนี้จะสอดคล้องกับเรื่องที่ 1 ที่ต้องการให้นักเรียนมีทักษะในการอ่าน นักเรียนบางคนนั้นอ่านหนังสือไม่ถูกต้อง บางคนอ่านถูกแต่ช้า หรือเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ยังไม่รู้จักคำที่ใช้กล่าวเปรียบเทียบกัน เพราะไม่เคยได้ฟังมาก่อน หรือไม่ได้อ่านกับคำกล่าวเหล่านั้นมาก่อน

1.4 เรื่องพระร่วงสวรรคโลก ครูต้องการให้นักเรียนรู้จักวิถีออกคำประพันธ์ ถอดความ และรู้ความหมายของคำศัพท์ เพราะนักเรียนส่วนมากมักถอดคำประพันธ์เป็นร้อยแก้ว ไม่ถูกต้อง อันสืบเนื่องมาจากการไม่มีความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏในบทประพันธ์นั้น และไม่รู้อธิบายของเนื้อหานั้น ทำให้ถอดคำประพันธ์ไม่ได้ หรือได้ก็มักไม่ถูกต้อง สละสลวยเท่าที่ควร

1.5 เรื่องพระยาไชยบูรณ์ ในเรื่องนี้ครูต้องการให้นักเรียนรู้จักการตีความหมายของคำให้เข้ากันเนื้อเรื่องได้ คำบางคำเมื่ออยู่ในเรื่องหนึ่ง หรือบทหนึ่ง อาจมีความหมายแตกต่างกัน

กันไป ทั้ง ๆ ที่เขียนเหมือนกัน ออกเสียงเหมือนกัน นักเรียนมักแปลความหมายตรงตัวตาม คำศัพท์ที่อธิบายไว้ แต่ไม่ได้มีการฝึกฝนเรื่องตีความให้เหมาะสมมาก่อน ดังนั้นครูจึงต้องการให้นักเรียนรู้งานบ้างในเรื่องนี้

1.6 เรื่องนิราศสัสดิบท พบว่าครูต้องการให้นักเรียนรู้จักแยกแยะความเป็นความรู้ และความเป็นความถึกของผู้แต่ง ทั้งนี้เพราะเนื้อหาในเรื่องนี้มีทั้งความรู้ และการแสดงความคิดเห็น นักเรียนจะต้องอ่านและตีความให้ได้ว่า ตอนใดที่ควรเชื่อถือและรับไปปฏิบัติได้ ในส่วนที่เป็นความรู้ ความจริง ส่วนความถึกเห็นของผู้แต่งนั้น จะต้องดูให้ออกและใช้ความถึก ประกอบเหตุผล เพื่อพิจารณาการนำความถึกของผู้เขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์

1.7 เรื่องไขภษา ครูต้องการให้นักเรียนรู้จักคำพังเพย ส่วนวนเปรียบเทียบ แปลความหมายของคำศัพท์ได้ เนื่องจากเนื้อหาเป็นเรื่องของส่วนวนไทย จึงต้องอาศัยพื้นฐานในเรื่องนี้มาก่อนบ้าง จะทำให้เข้าใจความหมายได้ลึก และรู้ว่าส่วนวนเช่นนี้เปรียบเทียบได้กับอะไรและมีส่วนวนใดที่มีความหมายใกล้เคียงกันได้ลึก ครูจึงเห็นว่านักเรียนควรรู้งานบ้าง เพื่อเป็นพื้นฐาน และสามารถเข้าใจง่ายขึ้น

1.8 เรื่องรามเกียรติ์ ในเรื่องนี้ครูต้องการให้นักเรียนมีความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่องได้ เพราะนักเรียนส่วนมากอ่านจนจบเรื่อง แต่ตามถึงใจความสำคัญของเรื่องที่ได้อ่านก็จะตอบไม่ได้ว่าใจความสำคัญนั้นมีอย่างใด เท่ากับว่าอ่านไปแบบนกแก้ว นกขุนทอง ดังนั้นครูจึงต้องการให้นักเรียนรู้จักการอ่านจับใจความสำคัญของเรื่องได้ เพื่อนำประโยชน์จากใจความสำคัญ ๆ ในเนื้อหานั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์

1.9 เรื่องผู้ชนะสิบทิศ ครูต้องการให้นักเรียนอ่านในใจได้ถูกต้องรวดเร็ว เนื่องจากเนื้อหามีจำนวนมาก การอ่านออกเสียงจะทำให้ผู้อื่นเกิดความรำคาญ การอ่านในใจช่วยให้อ่านได้มากและรวดเร็วกว่าการอ่านออกเสียง แต่นักเรียนส่วนมากมักอ่านไม่ถูกต้อง และซ้ำอีกทั้งครูก็ไม่ทราบที่นักเรียนอ่านถูกหรือผิด ดังนั้นการที่นักเรียนอ่านในใจได้ถูกต้อง รวดเร็ว จะทำให้การเรียนรวดเร็วขึ้น อันจะเป็นผลถึงการเรียนในวิชาอื่น ๆ อีกด้วย

1.10 เรื่องคุณกษัตริย์ทุกษชาติ พบว่าครูต้องการให้นักเรียนรู้ว่าคนไม่มีประโยชน์ อยา่งไรและแปลความหมายของคำศัพท์ในเรื่องบางคำได้ เพราะในเรื่องนี้กล่าวถึงประโยชน์ของ

ค้นพบ โดยตั้งเป็นร้อยกรอง นักเรียนรู้ว่าค้นไม่มีประโยชน์ แต่ไม่ทราบว่าเป็นประโยชน์ของค้นไม่
เหล่านี้มีอะไรบ้าง รวมทั้งความหมายของคำศัพท์ที่เป็นพื้นฐาน นักเรียนเคยพบเห็นเสมอ ๆ
ก็ไม่ทราบความหมาย ดังนั้นครูจึงต้องการให้นักเรียนเข้าใจโดยง่าย เพื่อนำมาประกอบในการ
ถอดคำประพันธ์

1.11 เรื่องนมสรีเรื่อน ครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้ในด้านการใช้ภาษาพูด
เขียน ในการถอดคำตามใจผู้แต่ง นักเรียนมักใช้ภาษาไม่ถูกต้อง นำภาษามาพูดมาเขียนเป็น
ส่วนใหญ่ ทำให้ภาษาเกิดความแปรปรวน ผิดหลักการใช้ภาษา บางครั้งตอบคำถามโดยใช้ภาษา
ที่ทำให้ผู้อื่นเข้าใจยาก และไม่ตรงกับความต้องการที่ตนเองจะตอบ

1.12 เรื่องเศรษฐศาสตร์ในห้องแถว ครูต้องการให้นักเรียนรู้วิธีการอ่าน
จับใจความ มีความรู้เรื่องคำนาม สรรพนาม กริยา วิเศษณ์ บุพบท นักเรียนจะเรียน
แล้วลืม หรือจำสับสนกัน แยกไม่ได้ว่าเป็นคำชนิดใด ซึ่งคำเหล่านี้มีความสำคัญต่อการเรียน
ภาษาไทยมาก ในการแต่งประโยค หรือเรียงความ นักเรียนมักใช้ผิด ไม่เข้าใจวิธีการใช้ ครู
จึงต้องการให้นักเรียนจำได้แม่นยำ เพื่อนำมาใช้ในการเรียนเรื่องอื่น ๆ ที่ต้องอาศัยคำเหล่านี้คือไป

1.13 เรื่องนิทานสุภาวดี ครูต้องการให้นักเรียนรู้ว่าเรื่องที่อ่านตอนใดเป็นนิทาน
ตอนใดไม่ใช่ นิทาน เพราะฉะนั้นนักเรียนสามารถแยกออกได้ จะทำให้ทราบประโยชน์ของนิทานที่ยก
ตัวอย่างมากกล่าวอ้างถึง เพื่อเป็นคติสอนให้คนทำดี

1.14 บทร้อยกรอง เรื่องวอนขอ รอดจันทรแจ่มแสง กวีกับจันทรเจ้า รุ่งอรุณ-
แห่งหัวใจ ครูต้องการให้นักเรียนรู้วิธีค้นคำศัพท์ แปลความหมายของคำศัพท์ในเรื่องบางตอนได้
นักเรียนส่วนมากไม่รู้ว่คำศัพท์เหล่านั้นมีความหมายเช่นไร และไม่รู้จักหาคำแปลได้จากที่ใด ทำให้
ไม่สามารถรู้ความหมายได้เลย จึงเป็นการขาดต่อการเรียนการสอน นักเรียนจึงควรรู้วิธีค้นศัพท์
แหล่งที่จะค้นคว้าได้บ้าง เพื่อนำมาใช้ในการเรียนให้เร็วยิ่งขึ้น โดยที่ครูไม่ต้องคอยบอกทุกคำ

2. หางานความคิดเห็นของครูที่มีวิดิทางการศึกษา และครูที่มีประสบการณ์ในการสอน
ค้างกับ ต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน แต่ค้างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพงษ์ สุภกุล (สุพงษ์ สุภกุล 2520 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า
ภูมิหลังที่ต่างกันของกลุ่มตัวอย่างประชากร คือ เพศ ภูมิทางวิชาชีพ และประสบการณ์ในการ
ทำงาน ไม่มีผลต่อความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรแต่อย่างใด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

ความรู้พื้นฐานเป็นสิ่งจำเป็น และมีอิทธิพลมากกว่าผู้ และประสิทธิภาพในการสอนของครู
ไม่ว่าครูจะมีวุฒิเช่นใด หรือสอนมานานเท่าใดก็ย่อมต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานมาก่อน
และเห็นว่าความรู้พื้นฐานเป็นสิ่งจำเป็นทั้งสิ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบแนวความคิดในด้านต่าง ๆ ที่จะนำมาเป็นข้อเสนอแนะ
สำหรับการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยต่อไป ดังนี้คือ

ด้านตัวครู ได้แก่

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ควรหาวิธีการส่งเสริมความรู้
พื้นฐานที่ครูส่วนใหญ่เห็นว่าจำเป็น และต้องการให้นักเรียนมี เพราะจะเป็นประโยชน์ต่อการสอน
และได้ช่วยในการพัฒนานักเรียนให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาไทยได้เร็วขึ้น โดยไม่ต้อง
มาเรียนรู้ความรู้พื้นฐานใหม่

2. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษา ควรได้ช่วยสอนให้สอดคล้องกับ
ความต้องการในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะทำให้การเรียนต่อเนื่องกัน เพราะการเรียน
ในชั้นต้น ๆ ย่อมเป็นพื้นฐานในชั้นสูงต่อไป

ด้านตัวนักเรียน ได้แก่

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เมื่อทราบว่าความรู้พื้นฐานที่นักเรียนควรจะมี เรื่อง
ใดบ้าง ก็ควรสำรวจตัวเอง และหาทางศึกษาหาความรู้ในสิ่งที่ตนยังขาดอยู่ เพื่อเตรียมพร้อม
ในการเรียน อันจะทำให้การเรียนดีขึ้น

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดทำหลักสูตรวิชาภาษาไทย

ในการเรียนการสอน ครูต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
ที่วางไว้ ดังนั้นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำหลักสูตรควรได้พิจารณาให้มีความสอดคล้องกันระหว่าง
ความรู้ที่เรียนแล้ว กับความรู้ที่จะสอนใหม่ เพื่อที่นักเรียนจะได้มีพื้นฐานมาก่อน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป

1. ควรทำวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้ แต่เป็นในระดับชั้นอื่น ๆ ซึ่งจะช่วยให้ทราบว่าครูต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานเรื่องใดบ้าง เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนาให้การเรียนวิชาภาษาไทยได้ผลดียิ่งขึ้น
2. ควรทำการศึกษามีวิธีการใดบ้างที่จะช่วยให้นักเรียนที่ไม่มีความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้มี ได้มีพื้นฐานก่อนเรียนโดยไม่ต้องสอนใหม่ ซึ่งจะช่วยให้เสียเวลาในการสอน.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

บรรณานุกรม

- กมล เกาพิจิตร วิชาครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2502, 122 หน้า
จิตต์นิภา กักศิษฐ์มผล กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียน
สาธิตในกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516, 175 หน้า
อัครสำเนา
- จินนภา สีคบุตร การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซ่อมเสริมคณิตศาสตร์ วิธีการของนักเรียน
ชั้น ป. 3 ที่มีและไม่มี การสอบย่อย ปรินญาณิพนธ์ ค.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2521, 163 หน้า อัครสำเนา
- จุฬาลักษณ์ โกศลานั้นท์ การสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 ของโรงเรียน
พานิชการราชดำเนิน ปีการศึกษา 2515 วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2515, 99 หน้า อัครสำเนา
- ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน จิตวิทยาการอ่าน ไทยวัฒนาพานิช 2524, 144 หน้า
- ฉล่อน เอี่ยมสาหร่าย การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมต้น โรงเรียนหอวัง
ปีการศึกษา 2512 วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2512, 121 หน้า
อัครสำเนา
- ฐะปะนีย์ นาคทรพรพ วิธีซ่อมเสริมทักษะวิชาภาษาไทย เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 166 หน้า
อัครสำเนา
- ณัฐพร จิระโชติวานิช การศึกษาปัญหาการสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ในกรุงเทพมหานคร ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 123
หน้า อัครสำเนา
- หัทธนะ สุภัธยาชัย การศึกษาปัญหาการสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
เขตกการศึกษา 2 ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 132 หน้า
อัครสำเนา

- ทรงวิทย์ สุวรรณธาดา ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้น ม.3 ในกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 92 หน้า อัดสำเนา
- บุษรินทร์ พ้ารัมย์ขาว การใช้สื่อการสอนในการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 100 หน้า อัดสำเนา
- นลินี เกษรอังกูร การศึกษาเรื่องการสอนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2512 วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 54 หน้า อัดสำเนา
- นวลทิพย์ รักษาทรัพย์ การศึกษาการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ ชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร 9 โรงเรียน ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 244 หน้า อัดสำเนา
- บุญดิน อัดถากร "ข้อคิดเห็นในการสอนภาษาไทย" คำปราศรัยและคำบรรยายของนายบุญดิน อัดถากร โรงพิมพ์คุรุสภา 2502 - 2504, 292 หน้า
- บุญนำ บุญเสรรฐ "แนวใหม่ในการสอนภาษาไทย" เอกสารนิเทศการศึกษาฉบับที่ 186 2520, 56 หน้า
- บุญเสริม ฤทธารมณี "การสอนเพื่อพัฒนาการอ่าน" วิทยาสาร 26 : 33-34, 8 กรกฎาคม 2518
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม กรุงเทพฯการพิมพ์ 2520, 109 หน้า
- ปรีชา นีรัฎฐประดิษฐ์, เรือโทหญิง ปัญหาการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520, 107 หน้า อัดสำเนา
- ปองจิต อ่อนเฒ่า ปัญหาการวัดและการประเมินผลการสอนและการเรียนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 134 หน้า อัดสำเนา
- พรรณี สุขัย จิตวิทยาการเรียนการสอน วารุณีการพิมพ์ 2520, 266 หน้า
- พร้อม พาณิชภักดิ์ "ความต้องการกำลังคนในระยะพัฒนาฉบับที่ 3 ของประเทศไทย" วารสาร-สภาการศึกษาแห่งชาติ 5(5) หน้า 21 - 39 2513

ไพจิตร วัฒนากุล สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน
สะกดการันต์ ระหว่างนักเรียนชั้น ม.ศ.5 แผนกศิลป์ กับแผนกวิทยาศาสตร์ ในภาคการศึกษา 7
ปรีชญานีพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 108 หน้า

อัครสำเนา

มงคลวรรณ ทองสุโขทัย ปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนมัธยม
แบบประสม วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516, 232 หน้า อัครสำเนา

มณีรัตน์ อุกมวรรณนท์ การสร้างบทเรียนโปรแกรมวิชาภาษาไทยเรื่อง คำอุปมา อุปมัย
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 168 หน้า

อัครสำเนา

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2522,
276 หน้า

หลักการวิจัยทางการศึกษา ทวีกิจการพิมพ์ 2524, 286 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น จงเจริญการพิมพ์ 2520, 252 หน้า

สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา ไทยวัฒนาพานิช
2523, 277 หน้า

สุพจน์ ศุกกุล สมรรถภาพของกรมัธยมศึกษาตามความต้องการของชาวเชียงใหม่ วิทยานิพนธ์
ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520, 98 หน้า อัครสำเนา

สุภากร ราชากรกิจ และคณะ "การอ่านและการเขียนแบบซ่อมเสริม" เอกสารประกอบการสอน
วิชา กส.ท. 525 ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521,
52 หน้า อัครสำเนา

สมจิตต์ ศรีชัยรัตน์ การสอนซ่อมเสริมสำหรับเด็กที่มีปัญหาการเรียนภาษาไทย วิทยาลัยวิชาการ-
ศึกษา ปทุมวัน ม.ป.ป., 59 หน้า อัครสำเนา

สุวัฒน์ มุทธเมธา การเรียนการสอนปัจจุบัน พีระพัฒน์ 2523, 375 หน้า

ยิ่งยง คันมณี "บทเรียนสำเร็จรูป" รายงานประกอบการเรียนวิชา Independent Study
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525, 38 หน้า

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 4 "การศึกษาเจตนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายวิชาภาษาไทยยังกับเรียน ภายในเขตการศึกษา 4" รายงานการวิจัยฉบับที่ 3 2520 อัดสำเนา

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 7 คู่มือครูวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 2522, 147 หน้า

อนันต์ ศรีโสภณ สถิติเบื้องต้น ไทยวัฒนาพานิช 2521, 396 หน้า

อมร จิตตมัย การสำรวจวิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญโรงเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาพนธกษัตริย์ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 73 หน้า
อัดสำเนา

Collins, K.M. An Investigation of the Variables of the Variables of Bloom's Mastery Learning Model of Teaching Junior High School Mathematics. In Arbor Michigan : Doctor's Thesis Purdur University, 1971. 326 p.

DeBoer, John T. and Martha Dallman. The Teaching of Reading. New York, Holt, Rinehart & Winston, Inc., 1970. 360 p.

Dechant, Emeral. Detection and Correction of Reading Difficulties. New York, Appleton Company, 1971. 411 p.

Gerlach, Vernon S. and Ely, Donald P. Teaching and Media A Systematic Approach. New Jersey, Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1971. 392p.

Harris, Larry A and Carl B. Smith. Reading Instruction in the Classroom. New York, Rinehart and Winston, 1976. 144 p.

Smith and Barret. Reading Instruction for Today's Children. New York, Prentice - Hall, Inc., 1963. 182 p.

UNESCO. The Teaching of Modern Language. Paris, 1955. 295 p.

Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental Design. 2nd. ed., New York, McGraw-Hill, 1971. 907 p.

၈ ၇ ၈ ၉ ၀ ၁ ၂

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถามความคิดเห็นของครู
เกี่ยวกับความต้องการให้นักเรียนมีความรู้
พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ ตามเนื้อหาในหนังสือเรียน
ภาษาไทย ชุดหัดบสัมพันธ์ เล่ม 1

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

30 มกราคม 2526

เรียน ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้น ม.1

ดิฉัน นางศิริวรรณ จันทน์กะพ้อ นิสิตปริญญาโทการสอนภาษาไทย มศว ประสานมิตร
 กำลังดำเนินการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานการเรียน
 วิชาภาษาไทย ตามเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1" ผลการวิจัยนี้จะ
 เป็นประโยชน์ต่อการสอนวิชาภาษาไทยมาก จะทำให้ทราบว่าความรู้พื้นฐานในการเรียนวิชา
 ภาษาไทยตามเนื้อหาในหนังสือเรียนเล่มนี้มีอะไรบ้าง ในฐานะที่ท่านเป็นผู้หนึ่งซึ่งมีความสำคัญมาก
 ในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ ดิฉันจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่าน โดยการตอบแบบสอบถาม
 ที่แนบมานี้

ดิฉันหวังในความอนุเคราะห์ของท่านในการตอบแบบสอบถาม และขอขอบพระคุณ
 มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

นางศิริวรรณ จันทน์กะพ้อ

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัว

โปรดกาเครื่องหมาย ลงใน หน้าข้อความที่เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน
 ตามความเป็นจริง

1. เพศ

 1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ

1. ต่ำกว่า 20 ปี
2. 20 - 25 ปี
3. 26 - 30 ปี
4. สูงกว่า 30 ปี

3. วุฒิทางการศึกษา

1. ต่ำกว่าอนุปริญญา
2. อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
3. ปริญญาตรี
4. ปริญญาโท
5. อื่น ๆ ระบุ

4. ประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1. ต่ำกว่า 5 ปี
2. 5 - 10 ปี
3. 10 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามตอนนี้เป็นการสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของท่านว่าในการเรียน
เรื่องต่าง ๆ นี้ ท่านต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด
โดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดเห็นของท่าน

เรื่องความสนใจในวัดเบญจมบพิตร

ความรู้พื้นฐานที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียนคือ

	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. สามารถแต่งและเรียบเรียงประโยคได้				
2. รู้จักคำเปรียบเทียบ (อุปมา อุปมัย) และสำนวนต่าง ๆ				
3. รู้จักใช้คำที่มีความหมายแสดงถึงอารมณ์และจินตนาการ				
4. สามารถย่อความได้				
5. รู้จักประโยชน์ของชุมชนนิยสถาน				
6. รู้เหตุผลในการสร้างชุมชนนิยสถาน				
7. รู้ว่าวัดมีบทบาทและอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนในสังคม อย่างไร				
8. รู้ประวัติของวัดเบญจมบพิตร				
9. มีความรู้เกี่ยวกับส่วนประกอบของวัดโดยทั่ว ๆ ไป				
10. มีทักษะในการพูด อ่าน และเขียน				
11. รู้วิธีเขียนบันทึกเหตุการณ์				
12. มีความสามารถในการใช้คำสื่อความหมายได้ตรงตาม ความคิดของคน				
13. รู้จักกลุ่มคำชนิดต่าง ๆ คำมูล คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ ราชาศัพท์				
14. รู้จักเครื่องหมายวรรคตอน				
15. รู้วิธีเล่าเรื่อง				

	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
16. รู้ความหมายของคำซ้ำ				
17. รู้ความหมายของข้อความ หรือประโยคที่มีคำซ้ำปรากฏอยู่				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ				
.....				

เรื่องสัตว์วิเศษ

1. รู้ลักษณะบังคับของโคลงสี่สุภาพ กภาพฉับ 16				
2. รู้ความแตกต่างระหว่างคำที่ใช้ในสมัยก่อนกับสมัยปัจจุบัน				
3. รู้ความหมายของคำที่ใช้ในสมัยก่อนกับปัจจุบัน				
4. สรุปใจความของเรื่องได้				
5. รู้ความหมายของคำศัพท์				
6. เขียนข้อความและขยายความได้				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ				
.....				

เรื่องนิค ๆ น้อย ๆ

1. สรุปใจความสำคัญของเรื่องได้				
2. อ่านหนังสือได้ถูกต้อง รวดเร็ว				
3. รู้กิจกรรมที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวัน				
4. รู้หลักเกณฑ์ในการวิจารณ์เรื่องสั้น				
5. รู้วิธีแสดงความคิดเห็น				
6. รู้จักการกล่าวเปรียบเทียบกับให้เข้าใจชัดเจน				
7. รู้จักโวหารเชิงบรรยายและพรรณนา				
8. รู้จักวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง				

	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
9. รู้เรื่องคำอุทานที่แสดงอารมณ์				
10. รู้ลักษณะและวิธีอ่านคำควบกล้ำ				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ				
.....				

เรื่องพระร่วงสวรรคโลก

1. รู้ความหมายของคำศัพท์บางคำ				
2. รู้ต้นตอของคำประพันธ์ประเภทเสภา				
3. รู้เรื่องธรรมะที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง				
4. รู้ความแตกต่างระหว่างตำนาน พงศาวดาร				
5. รู้เรื่องราวเกี่ยวกับพระร่วงสุโขทัย				
6. รู้ธรรมเนียมในการไหว้ครู				
7. รู้วิธีถอดคำประพันธ์และถอดความ				
8. รู้จักท่านองการชัยเสภา				
9. รู้หลักการย่อความ				
10. รู้ส่วนประกอบของประโยค				
11. รู้รูปแบบของสุภาพนิค และการให้ข้อคิดของสุภาพนิค				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ				
.....				

เรื่องพระยาไชยบูรณ์

1. รู้ชีวประวัติบุคคลสำคัญของไทย เช่นท้าวสุรนารี				
2. รู้ลักษณะวรรณกรรมประเภทชีวประวัติ				
3. รู้ความหมายของวีรกรรม วีรบุรุษ				

	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
4. มีความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทยยุครัตนโกสินทร์ เกี่ยวกับการรบ				
5. รู้หลักเกณฑ์ในการย่อความ				
6. รู้ความหมายของคำศัพท์				
7. รู้จักวิเคราะห์เรื่องราวบุคคล				
8. รู้หลักเกณฑ์ในการวิจารณ์				
9. รู้วิธีการอ่านจับใจความสำคัญ				
10. รู้จักการตีความหมายของคำให้เข้ากับเรื่องได้				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ				
.....				

เรื่องนิราศสัสดิ

1. รู้ลักษณะคำประพันธ์ประเภทนิราศ				
2. มีความรู้เรื่องสำนวนภาษา คำพังเพย สำนวนเปรียบเทียบ				
3. รู้จักสภาพภูมิศาสตร์และเศรษฐกิจของอำเภอสัสดิ				
4. รู้จักสำนวนที่ใช้ในการเปรียบเทียบ				
5. รู้จักแยกความที่เป็นความรู้ และความที่เป็น ความคิดของผู้แต่ง				
6. รู้ความหมายของคำที่ใช้ในบทประพันธ์				
7. รู้รูปแบบของการย่อเรื่องเบื้องต้น				
8. รู้จักการลำดับความในการเขียนและการพูด				
9. รู้จักการตีความหมายของศัพท์ให้เหมาะกับเนื้อเรื่อง				
10. รู้ความหมายของคำหรือกลุ่มคำทั้งโดยตรงหรือโดย นัยประหวัค				

	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
11. รู้เรื่องคำประสม คำสมาส และการสนธิ				
12. รู้ความหมายของสำนวน ภาษิต คำพังเพย คติพจน์ คำคม คำเปรียบเทียบ				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ				
.....				

เรื่องไวยากรณ์

1. รู้จักคำพังเพย สำนวนเปรียบเทียบ				
2. แปลความหมายของคำศัพท์ได้				
3. รู้เรื่องคำประสม คำดู คำคล้องจอง				
4. วิเคราะห์ได้ว่ากลุ่มคำใดที่เพราะเหตุใด				
5. รู้หลักเกณฑ์ในการพูด และการเขียน				
6. อ่านจับใจความได้ และรู้ว่าคนใดเป็นข้อคิดและคติธรรม				
7. รู้หลักเกณฑ์ในการอ่านผ่านองเสนาะ โคลงสี่สุภาพ และกาพย์ยานี				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ				
.....				

เรื่องรามเกียรติ์

1. รูปร่างหน้าตาของคำประพันธ์ประเภทกลอนสุภาพ กลอนเสภา กลอนนิราศ กลอนบทละคร				
2. รู้เรื่องย่อของรามเกียรติ์บางตอน				
3. แปลความหมายของคำศัพท์บางคำได้				
4. รู้เรื่องคำประสม คำสมาส การสนธิ				

	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
5. รู้เรื่องย่อของเงาะป่า สังข์ทอง				
6. มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องความรักของแม่ที่มีต่อลูก				
7. จับใจความสำคัญของเรื่องได้				
8. รู้จักใช้ภาษาในการเล่าเรื่องได้ถูกต้อง				
9. รู้จักมารยาทในการพูดสนทนา				
10. รู้หลักการเขียนเรียงความชนิดพรรณนาโวหาร				
11. รู้เรื่องการแสดง โขนและละคร				
12. รู้จักวิธีค้นหาคำศัพท์จากพจนานุกรม ศัพท์านุกรมท้ายเล่ม				
13. รู้หลักการย่อความ				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ				
.....				

เรื่องผู้ชนะสิบทิศ

1. อ่านจับใจความสำคัญของเรื่องได้				
2. แปลความหมายของคำศัพท์บางคำได้				
3. รู้จักลักษณะของการเขียนแบบบรรยายโวหารและ พรรณนาโวหาร				
4. รู้เรื่องย่อของผู้ชนะสิบทิศบางคน				
5. รู้จักวิธีการย่อความ				
6. อ่านในใจได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว				
7. รู้ประวัติศาสตร์ไทยสมัยพระมหาจักรพรรดิ สมัยเสียกรุงครั้งที่ 1				
8. รู้จักมารยาทในการพูด ใช้ภาษาได้เหมาะสม				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ				
.....				

	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
6. รู้ลักษณะของคำไทยแท้				
7. รู้จักรูปและเสียงของวรรณยุกต์				
8. มีความรู้เรื่องคำนาม สรรพนาม กริยา วิเศษณ์ บุพบท และสันธาน				
9. รู้วิธีการค้นคว้าจากห้องสมุด				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ.....				
.....				

เรื่องเศรษฐศาสตร์ในห้องแถว

1. รู้วิธีการอ่านจับใจความ				
2. รู้จักวิธีการตอบคำถามที่ถูกต้อง				
3. รู้หลักเกณฑ์และมารยาทในการแสดงความคิดเห็น				
4. รู้ลักษณะของเรื่องสั้น				
5. รู้เกี่ยวกับอาชีพของคนจีนในเมืองไทย				
6. รู้วิธีการเขียนจดหมายเล่าเรื่อง				
ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ.....				
.....				

เรื่องนิทานสุภาพ

1. รู้วิธีการค้นศัพท์				
2. รู้ความหมายของคำพังเพย สุภาพนิทาน สำนวนไทยที่ใช้กันทั่วไป				
3. รู้ว่าคอนโคเป็นนิทาน คอนโคไม่ใช่นิทาน				
4. สรุปใจความสำคัญได้				

	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
5. ใช้ภาษาพูด เขียนได้ถูกต้อง				
6. รู้ว่าตอนใดเป็นข้อคิดในเรื่อง				
7. รู้ประโยชน์ของสุภาษิต				
8. รู้ประโยชน์ของนิทาน				
9. เล่นนิทานได้				

ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ

.....

เรื่องวอนขอ รถมันต์แจ่มแสง กวีกับจันทรเจ้า รุ่งอรุณแห่งหัวใจ

1. แปลความหมายของคำศัพท์ในเรื่องบางคำได้				
2. มีความรู้เรื่องธรรมชาติและภูมิศาสตร์				
3. ต่อดความจากรอยกรองเป็นร้อยแก้วได้				
4. ใช้ภาษาพูด เขียนได้ถูกต้อง				
5. รู้วิธีการกวีนิพนธ์				
6. สามารถจับแนวความคิดและเจตนาารมณ์ของผู้แต่งได้				

ความรู้พื้นฐานอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้นักเรียนมีคือ

.....

ขอบคุณมาก

ภาคผนวก ข.

ความรู้พื้นฐานที่ครู เสนอแนะและต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน
นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามไป

ความรู้พื้นฐานที่ครูเสนอแนะ และต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียน นอกเหนือจากที่
ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามไปในเรื่องต่าง ๆ รวมรวบไว้ดังนี้

1. เรื่องความสนใจในวัดเบญจมบพิตร

1. สามารถเล่าเรื่องในอดีตสมัยตนเองยังเป็นเด็กได้อย่างแม่นยำ
2. รู้จักการจดบันทึกส่วนตัว
3. รู้จักการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
4. รู้ลักษณะของวรรณกรรมประเภทสารคดี และบทความมาก่อน
5. รู้ลักษณะของความเร็วสูง (การเขียน)
6. รู้ว่าการจัดงานของตนในสมัยก่อนทำกันอย่างไร
7. รู้จักรูปแบบของการเขียนสารคดี
8. มีทักษะในการอ่านมาก ๆ
9. รู้จักวัดต่าง ๆ บางพุทธมถวร โดยเฉพาะวัดเบญจมบพิตร ซึ่งเป็นวัดที่สำคัญ

ควรให้เด็กมีพื้นฐานมาบ้าง

10. อ่านเป็น และเข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่าน และรู้จักการนำไปปฏิบัติ
11. มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับนิยามของข้อคิด ว่าคืออะไร
12. เขียนเรียงความเป็นเรื่องสั้น ๆ ได้
13. รู้วิธีค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งอื่น ๆ เช่น ห้องสมุด
14. รู้ว่าวัดมีประโยชน์อย่างไร เห็นคุณค่าของวัด และรู้ว่าจะนำประโยชน์ของ

วัดมาใช้ได้อย่างไร

15. รู้จักสถานที่ตั้งของวัด และชื่อเสียงของวัดที่สำคัญ ๆ ในด้านต่าง ๆ
16. รู้ประวัติความเป็นมาของวัดเบญจมบพิตรว่าใครเป็นคนสร้าง สร้างด้วยอะไร
17. มีความรู้ในเรื่องการนำบุญตักบาตรในสมัยก่อนกับสมัยนี้
18. มีความรู้ในเรื่อง คำขำ คำสอน และบอกกันได้ถูกต้อง แม่นยำ
19. บอกประโยชน์เป็น รู้จักคำในภาษาไทยทั้ง 7 ชนิด
20. อ่านสะกดคำเป็น จับใจความได้ และสามารถเล่าให้คนอื่นฟังได้ถูกต้อง

21. รู้เกิดจากความรู้เกี่ยวกับงานวัดเบญจมบพิตร กับงานภูเขาทองมาบ้าง
22. อ่านและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง
23. มีความรู้พื้นฐานทางหลักการใช้ภาษามาก่อน
24. มีความสำรวมในการฟัง และมีมารยาทในการพูด
25. มีความรู้พื้นฐานในเรื่องความเป็นมาของชุมชนนิยสถานที่เป็นศิลปะอันล้ำค่า
26. เคยไปชมชุมชนนิยสถานที่สำคัญ ๆ โดยเฉพาะวัดเบญจมบพิตรมาก่อน
27. มีความรู้พื้นฐานเรื่องค่านิยมของคนไทย สังคมไทย

2. เรื่องสัตว์ภูมิตาน

1. มีความรู้ในเรื่องคุณสมบัติของสัตว์ชนิดต่าง ๆ มาก่อน
2. มีความรู้เรื่องความเป็นอยู่ของสัตว์ต่าง ๆ พอควร
3. อ่านทำนองเสนาะโคลงสี่สุภาพ และกาพย์ฉบัง 16 ได้
4. รู้เรื่องคำคล้องจอง และคำศัพท์ที่มีคำแปลเหมือนกัน
5. สามารถแต่งคำประพันธ์ได้บ้าง
6. รู้ว่าสัตว์มีคุณ และโทษอย่างไร
7. รู้เรื่องการถอดคำประพันธ์ สามารถถอดคำประพันธ์ได้ รู้สัพพสาระของ

ร้อยกรอง (การเล่นคำ)

8. สามารถเปรียบเทียบคำสมัยก่อนกับสมัยปัจจุบันได้
9. รู้เรื่องอาหารของสัตว์ชนิดต่าง ๆ
10. รู้เรื่องธรรมชาติของสัตว์พวกแมลงในเชิงชีววิทยา
11. มีความรู้ในการจัดทำสมุดภาพมาก่อน
12. รู้ลักษณะของคำควบกล้ำ มีความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำและกล้ำแสดง

ความคิดเห็น

13. มีความสามารถในการถอดร้อยกรอง เป็นร้อยแก้วด้วยสำนวนภาษาที่สละสลวย

3. เรื่องนิกร หนอย ๑

1. มีทักษะในการพูด การเล่านิทานหน้าชั้น
2. สามารถอ่านโดยใส่ความรู้สึกได้ (อ่านคืบท)
3. อ่านคำควบกล้ำได้
4. รู้ลักษณะของเรื่องสั้น และนิทานพื้นบ้านของท้องถิ่นของนักเรียนเอง
5. มีความรู้เรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติ
6. มีความสามารถในการใช้คำพูดแสดงอารมณ์
7. อ่านได้ถูกต้อง รู้วิธีการอ่าน อ่านคำควบกล้ำได้ถูกต้อง
8. รู้จักเปรียบเทียบอุปนิสัยของตัวละคร และสามารถแสดงละครได้
9. มีความสามารถในการถอดความ และถอดคำประพันธ์ง่าย ๆ ได้
10. ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังของเรื่องได้

4. เรื่องพระร่วงสุวรรณโลก

1. มีความรู้เรื่องประวัติ และตำนานของเมืองต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์ไทย
2. มีความรู้เรื่องการขับเสภา ทำนองการขับเสภา
3. รู้เรื่องแผนผังของมทรอยกรอง
4. มีความรู้เรื่องคุณธรรม และธรรมะประจำชีวิตของตน ขนบธรรมเนียมประเพณี
5. มีความรู้เกี่ยวกับทำนอง เพลงไทยต่าง ๆ
6. เคยได้ขับการขับเสภาบ้าง รู้จักนิทานที่เป็นสุภาษิต เปรียบเทียบมาก่อน
7. รู้วิธีการอ่านจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องมาก่อน
8. รู้เรื่องการสร้างอนุสาวรีย์เพื่อเป็นที่ระลึก
9. มีความรู้เรื่องสุภาษิตต่าง ๆ และรู้ลักษณะของคำประพันธ์ด้วย
10. รู้ประวัติความเป็นมาของเสภา และรู้ว่าเสภาคืออะไร
11. รู้เรื่องตำนานพระร่วง ตามพงศาวดารมาก่อน
12. รู้ความหมายของคำศัพท์ในเรื่องบ้าง

13. มีความสามารถในการร้องเพลงไทยเดิมได้ เช่น ซ้ำงประสานงา สร้อยเพลง ฯลฯ
14. สามารถอธิบายเกี่ยวกับความเชื่อของคนโบราณ เปรียบเทียบกับปัจจุบันได้
15. มีความสามารถในการถอดคำประพันธ์ได้
16. รู้เรื่องประวัติศาสตร์ และแผนที่เมือง

5. เรื่องพระยาไชยบูรณ์

1. มีความสามารถในการเล่า เรื่องชีวิตบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ไทย
อย่างน้อย 2 หน้า

2. เขียนชีวประวัติบุคคลสำคัญได้
3. สามารถสรุปเรื่อง และเล่าเป็นเรื่องย่อ ได้
4. ร้องเพลงคนละครกลุ่ไทย และเพลงเรากลุ่ได้
5. สามารถสรุปใจความในแต่ละย่อหน้าได้
6. รู้คุณค่าของผู้เสียสละ
7. มีความรู้ในเรื่องสถานที่ตั้งของเมืองอุตรดิตถ์ตามแผนที่
8. มีความรู้ในเรื่องราวของบุคคลสำคัญ ๆ ของชาติอื่น ๆ บ้าง
9. มีความรู้ในเรื่องการสร้างอนุสาวรีย์
10. รู้เรื่องประวัติความเป็นมาของเมืองไชยบูรณ์มาก่อน
11. รู้ความหมายของคำศัพท์บาง
12. รู้ความหมายของคำว่า วีรบุรุษ
13. ได้เคยเรียงความชีวประวัติของตนเองมาก่อน
14. ได้เคยไปชมอนุสาวรีย์ของบุคคลสำคัญมาก่อน

6. เรื่องนิราศสัสดิ์

1. มีความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ร่ายแก้วและร่ายกรองใดบาง
2. ย่อเรื่องจากร้อยกรอง เป็นร้อยแก้วได้
3. รู้ประวัติของเมืองสัสดิ์ และสัสดิ์

4. รู้และเข้าใจลักษณะของนิราศ และนิยมพรรณการแต่งกลอนนิราศมาก่อน
 5. มีความรู้เรื่องทอษณีกต่าง ๆ หมาย่าง
 6. เคยไปเที่ยวทะเล และรู้จักลักษณะของถนนที่โรยกรวดเป็นคลื่น ๆ
 7. รู้จักการสรุปข้อคิดจากเรื่อง
 8. มีความรู้ในเรื่องแผนที่ประเทศไทย โดยเฉพาะจังหวัดทางภาคตะวันออก
- ทราบที่ตั้ง สภาพภูมิศาสตร์ และภูมิอากาศ
9. รู้ว่าการเดินทางทางรถไฟ รถยนต์ มีภัยอันตรายต่างกันอย่างไร
 10. รู้ความสำคัญของภูมิอากาศ
 11. รู้ความหมายของคำพังเพย และสุภาษิตต่าง ๆ หมาย่างพอสมควร
 12. มีความเข้าใจเกี่ยวกับสำนวนเปรียบเทียบ
 13. รู้จักการตีความหมายของคำศัพท์ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง
 14. รู้จักการเขียนพรรณนาความงามตามธรรมชาติ เช่น หาดทราย ทะเล ฯลฯ
 15. มีความรู้เรื่องคำสมาส คำสนธิ มาก่อน

7. เรื่องไวยากรณ์

1. แปลความหมายของสุภาพนิท และคำพังเพยได้ และสามารถยกคำสุภาพหรือคำพังเพยประกอบข้อความได้
2. มีความรู้เรื่องโคลงกระทู้คำ
3. มีความรู้เรื่องข้อบังคับของโคลงสี่สุภาพ และกาพย์ยานี 11
4. อ่านทำนองเสนาะโคลงข้างไพเราะ
5. สามารถใช้สำนวนพูดเปรียบเทียบได้ถูกต้อง
6. สามารถตีความหมายของการกระทำของคนทั่วไปได้
7. มีความรู้เรื่องถ้อยคำคล้องจอง
8. มีความรู้เรื่องถ้อยคำที่ใช้กันในสมัยก่อนกับสมัยปัจจุบัน สามารถเปรียบเทียบได้ถูกต้องและตรงความหมาย

9. รู้จักเกณฑ์ของการเขียน เขียนได้รวดเร็วและถูกต้อง

8. เรื่องรามเกียรติ์

1. รู้เรื่องรามเกียรติ์โดยละเอียดมาก่อน
2. มีความรู้เกี่ยวกับตัวละครเด่น ๆ ของเรื่อง
3. มีความรู้ในเรื่องวรรณกรรมของชาติอื่นในไทย ในรูปแบบของวรรณกรรมไทย
4. มีความรู้เรื่องรูปแบบของคำประพันธ์ และการอ่านพยางค์เสนาะ
5. รู้จักหนังสือเรื่องรามเกียรติ์ฉบับสมบูรณ์ และ देखดูละคร เรื่องนี้มาจนมาก่อน
6. ชื่นชอบใจ จับใจความสำคัญของเรื่องได้อย่างดี
7. รู้เรื่องการแสดงโขน การเริ่มต้นความเป็นมาของโขน
8. มีความรู้เรื่องการใช้คำราชาศัพท์ และนิทานเกี่ยวกับเรื่องรามเกียรติ์
9. รู้จักวิธีการใช้พจนานุกรมอย่างถูกต้อง
10. มีความรู้เรื่องกลอนแปดละคร และการใช้คำว่า "เมื่อนั้น" "บัดนั้น" ได้ถูกต้อง
11. รู้ลักษณะ ท่าทางของ ลิง ยักษ์ เทวดา มาก่อน

9. เรื่องผู้ชนะสิบทิศ

1. มีความรู้ในเรื่องการชกมวยมาก่อน
2. ได้เคยดูการชกละครในเรื่องนี้มาก่อน รู้จักภูมิประเทศพม่า การปกครองสมัยก่อนของพม่า
3. มีความรู้ในเรื่องประวัติศาสตร์ไทยสมัยเสียกรุงศรีอยุธยา
4. ทราบดีประวัติ และสามารถเล่าเรื่องเกี่ยวกับบุคคลสำคัญ ๆ ได้ทราบกลศึกในการรบบาง
5. รู้จักตัวละครสำคัญ ๆ ในเรื่องนี้มาก่อน
6. รู้ประวัติของกษัตริย์พม่าบางคนโดยสังเขป เช่น นุเรงนอง
7. มีมารยาทในการตอบคำถาม และฟัง
8. มีความสามารถในการเล่าเรื่องให้ผู้อื่นฟังได้ถูกต้อง เรียงลำดับก่อนหลังได้ถูกต้อง

9. สามารถอธิบายความหมายของถ้อยคำส่วนต่าง ๆ ได้พอควร
10. รู้ขอบเขตต่างของวิธีการรบ อาวุธ และทหารในการเตรียมออกรบระหว่าง

สมัยปัจจุบันกับอดีต

11. มีความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญของเรื่องได้ ทราบความหมายของคำศัพท์ อ่านได้ถูกต้องและรวดเร็ว
12. รู้ขอบเขตต่างของการเขียนเชิงพรรณนาโวหารกับบรรยายโวหาร

10. เรื่องคุณค่าพจนานุกรม

1. มีความสามารถในการเขียนคำขวัญเชิงชวนในการอนุรักษ์ธรรมชาติและด้วยคำสั้นๆ
2. มีความรู้เรื่องโทษของการทำลายต้นไม้
3. มีความรู้เรื่องการรักษาต้นไม้
4. รู้จักข้อบังคับของกาพย์สุรางคนางค์ การอ่านทำนองเสนาะ
5. มีความรู้เรื่องประวัติของต้นไม้ที่ใช้รับประทาน ทำยา ทำบ้านเรือน
6. มีความสามารถในการถอดคำประพันธ์ และการใช้พจนานุกรมที่ถูกต้อง
7. มีความรู้เรื่องต้นไม้แปลก ๆ และคุณสมบัติของต้นไม้
8. ได้รู้วิธีการที่จะนำต้นไม้ที่มีประโยชน์มาใช้ รวมทั้งแหล่งที่จะได้มา

11. เรื่องแม่ศรีเรือน

1. รู้ความหมายของคำว่า มัธยัสถ์ สุรุ่ยสุร่าย
2. สามารถเปรียบเทียบหญิงไทยสมัยก่อนกับสมัยปัจจุบันได้
3. รู้ถึงลักษณะของแม่ศรีเรือนที่ดีมาก่อน
4. รู้และเข้าใจสภาพความเป็นอยู่ของสังคมปัจจุบัน และสมัยก่อน
5. รู้เรื่องการใช้คำต่าง ๆ ของไทย
6. มีความสามารถในการเขียนเรียงความ เรื่องสั้น และคำนิยมของครอบครัวไทย
6. มีความสามารถในการเขียนเรียงความ เรื่องสั้น และคำนิยมของครอบครัวไทย
7. เคยอ่านเรื่อง เมื่อคุณตาคุณยายยังเป็นเด็กมาก่อน

8. รู้จักคำไทยทั้ง 7 ชนิดอย่างแท้จริง
9. สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเรื่องสั้น และบทความได้

12. เรื่องเศรษฐศาสตร์ในทองแดง

1. มีความรู้เรื่องศัพท์เศรษฐศาสตร์มาก่อน
2. อ่านจับใจความได้
3. รู้ลักษณะของเรื่องสั้น
4. เคยอ่านเรื่องสั้นต่าง ๆ มาแล้วอย่างน้อยคนละ 1 เรื่อง
5. มีความสามารถในการอ่านตีความ จากข้อความที่เป็นสำนวน
6. มีความรู้เรื่องอาชีพหลักของคนไทย
7. รู้สภาพชีวิตของบุคคลต่าง ๆ ในลักษณะต่าง ๆ กัน
8. มีมารยาทในการฟัง - ตาม
9. มีความรู้ในเรื่องคุณธรรมในการดำรงชีวิต
10. มีความรู้เรื่องประกอบอาชีพ การทำงาน ความขยันอดทนของคนจีน
11. มีความสามารถในการวิจารณ์อุปนิสัยของตัวละคร

13. เรื่องนิทานสุภาพดี

1. สามารถอธิบายความหมายของคำพังเพย สำนวนไทย สุภาพดีได้
2. รู้จักประโยชน์ของนิทาน
3. เคยอ่านนิทานต่าง ๆ มา และเอาไว้ฟังได้ว่าได้ให้คติในคำนี้ใด
4. สนใจฟัง และอ่านหนังสือต่าง ๆ
5. มีความสามารถในการเล่นละคร ทำน้ำเสียงประกอบนิทานได้
6. รู้ความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ มาบ้าง

14. บทร้อยกรองเรื่องวอนขออรอินทร์แจ่ม และรุ่งอรุณแห่งหัวใจ

1. มีความสามารถในการถอดความหมายจากร้อยกรอง เป็นร้อยแก้วได้
2. รู้จักการอ่านแบบ "คีย์ท" ให้มีบรรยากาศเข้ากับเนื้อเรื่องได้

3. มีความรู้เรื่องวรรณกรรมสมัยใหม่
4. มีความสามารถในการเลือกใช้คำที่ไพเราะ และมีความหมายในการแต่งคำประพันธ์
5. อ่านทำนองเสนาะได้
6. เคยแต่งกลอนแปดมาแล้ว รู้รสของถ้อย และรสของคำบ้าง รู้ความหมาย

ของรูปธรรม และนามธรรม

7. มีความรู้เรื่องแผนผังของกลอนสุภาพ กาพย์ฉับ 11 การขับร้องเพลงพื้นเมือง เช่น เพลง ประโยก เพลงฉ่อย
8. อ่านหนังสือกลอน และเขียนหนังสือได้ถูกต้อง
9. แปลความหมายของคำศัพท์ได้บ้าง.

ภาคผนวก ก.

รายชื่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

รายชื่อโรงเรียน และจำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับที่	ชื่อโรงเรียน	จำนวนครูค.ท.ชั้น ม.1	ชาย	หญิง
1	โพธิสารพิทยากร	1	-	1
2	พุทธจักรวิทยา	3	-	3
3	สุวรรณสุทธารามวิทยา	2	1	1
4	ไตรมิตรวิทยาลัย	2	1	1
5	พุทธบูชาวิทยาคม	2	1	1
6	เศรษฐบุตรบำเพ็ญ	2	-	2
7	วิมุกตอารามพิทยากร	3	-	3
8	สารวิทยา	3	-	3
9	สีกัน (วัฒนานันท์อุปถัมภ์)	2	-	2
10	ศรีอยุธยา	3	-	3
11	ชินโรสวิทยาลัย	4	-	4
12	ศรีพุดซา	3	1	2
13	ชัยภูมิพิทยาคม	3	-	3
14	ฤทธิรงค์รอน	3	-	3
15	จันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม	3	1	2
16	สุรศักดิ์มนตรี	3	-	3
17	วัดอินทาราม	2	-	2
18	สิงหราชพิทยาคม	3	-	3
19	วัดน้อยใน	3	-	3
20	วัดนายโรง	3	-	3
21	บัลลังก์วรคุณ	3	-	3
22	สันติราษฎร์วิทยาลัย	1	-	1
23	สวนอนันต์	2	1	1

ลำดับที่	ชื่อโรงเรียน	จำนวนครู อ.พ.ชั้น บ.1	ชาย	หญิง
24	ทวีธาภิเศก	2	-	2
25	สตรีวัดระฆัง	3	-	3
26	ศึกษาหาวิวัฒนา	3	-	3
27	สุวรรณารามวิทชาย	3	-	3
28	เทพศิลา	3	-	3
29	นางขุนเทียนวิทยา	2	-	2
30	สตรีเตรียมอุดมฯ	2	-	2
31	วิจิตรธรรมสาธิต	3	1	2
32	นนทรีวิทยา	2	-	2
33	รัตนวานรศิษ	2	-	2
34	วัดประดู่ในทรงธรรม	3	-	3
35	ประชาบาลบุรีอุปถัมภ์	3	-	3
36	ปากน้ำวิทยาคม	3	1	2
37	วัดราษฏร์วิเทศ	3	-	3
38	วัดบวรนิเวศ	2	-	2
39	สตรีวิทยา	3	-	3
40	โยธินบูรณะ	2	-	2
41	วัดบวรเมตตา	3	-	3
42	วัดมกุฏกษัตริย์	2	-	2
43	ดอนเมืองจตุรจินดา	3	-	3
44	วัดสุนทรวิกรม	1	-	1
45	พระโขนงพิทยาลัย	2	1	1
46	วัดราชโอรส	3	-	3

ลำดับที่	ชื่อโรงเรียน	จำนวนครู.ท. ชั้นม.1	ชาย	หญิง
47	บางปะกอกวิทยาคม	3	-	3
48	สตรีมหาพฤฒาราม	1	-	1
49	ลาดปลาเค้าพิทยาคม	3	-	3
50	วัดนอสนพคุณ	1	-	1
51	วัดธาตุทอง	3	-	3
52	คุณเทวีพรธรรมวิทยาคม	2	-	2
53	ราชวินิตมัธยม	3	-	3
54	วัดราชบพิธ	3	1	2
55	สวนกุหลาบวิทยาลัย	4	2	2
56	สามเสนวิทยาลัย	3	1	2
57	บางกะปิ	3	-	3
58	วัดรางบัว	3	-	3
59	เบญจนราชาลัย	3	-	3
60	ทีละจารพิพัฒน์	3	1	2
61	หอวัง	3	-	3
62	ฤทธิยะวรรณาลัย	3	-	3
63	วัดกุสุตาราม	2	-	2
64	มักกะสันพิทยา	2	-	2
65	สตรีศรีสุริโยทัย	1	-	1
66	วัดสังเวช	4	-	4
67	วัดประสาธ	3	-	3
68	แจรงร้อนวิทยา	2	-	2
69	สายบัววิทยา	2	-	2

ลำดับที่	ชื่อโรงเรียน	จำนวนครู ผ.ท.ชั้นม.1	ชาย	หญิง
70	เตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ	2	-	2
71	เจ้าพระยาวิทยายาลัย	2	-	2
72	สายน้ำผึ้ง	2	-	2
73	บางปะกอกวิทยายาลัย	1	-	1
74	วัดหนองนวม	1	-	1
75	คอนเวิ้ง	2	-	2
76	บางนอปราบชำวิทยา	1	-	1
77	ยานนาเวศวิทยายาลัย	2	-	2
78	บดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)	1	-	1
	รวม	190	14	176

ภาคผนวก ง.

คำอธิบายจำนวนเป็นรายชื่อของแบบสอยดา

ตาราง 6 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถาม

เรื่อง	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1 ความสนุกในวัย เบญจมาภิตร์	1	2.65	2	2.44	3	3.10
	4	2.93	5	1.98	6	2.65
	7	3.11	8	2.03	9	2.55
	10	3.14	11	3.22	12	2.46
	13	2.78	14	3.01	15	2.55
	16	2.46	17	3.34		
2 สัปดาห์ฐาน	1	3.41	2	3.22	3	2.16
	4	1.83	5	1.90	6	2.24
3 นิค " นนอย "	1	3.16	2	3.00	3	2.73
	4	2.15	5	2.84	6	2.38
	7	2.55	8	3.98	9	3.56
	10	2.41				
4 พระร่วง สวรรคโลก	1	1.95	2	1.78	3	2.10
	4	2.64	5	2.88	6	3.56
	7	2.90	8	2.82	9	2.22
	10	2.51	11	2.65		

ตาราง 6 (ต่อ)

เรื่อง	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
5 พระยา ^๖ ชัยบูรณ์ ^๘	1	2.13	2	2.78	3	2.44
	4	2.48	5	3.88	6	3.23
	7	3.38	8	3.23	9	2.28
	10	2.70				
6 นิราศศักดิ์	1	2.40	2	2.77	3	3.15
	4	3.09	5	2.06	6	2.70
	7	2.96	8	2.97	9	2.67
	10	2.70	11	3.06	12	3.18
7 ^๖ ชกาษา	1	2.95	2	2.00	3	3.65
	4	2.45	5	3.21	6	3.15
	7	2.00				
8 รามเกียรติ์ ^{๖๔}	1	3.09	2	2.45	3	2.99
	4	3.55	5	3.06	6	3.74
	7	2.55	8	1.99	9	2.63
	10	2.84	11	3.01	12	2.66
	13	3.84				

ตาราง 6 (ต่อ)

เรื่อง	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
9 ผู้ชนะสัมพัทธ์	1	3.51	2	2.73	3	2.23
	4	2.41	5	1.77	6	3.30
	7	3.05	8	2.66		
10 คุณภาพทุกนาชาติ	1	2.11	2	2.13	3	2.68
	4	3.19	5	2.58	6	3.60
	7	3.00	8	3.15	9	2.84
	10	2.05	11	2.01	12	2.88
	13	2.41				
11 แม่ตรี เรือน	1	1.99	2	3.16	3	2.84
	4	2.50	5	2.44	6	3.41
	7	2.99	8	2.84	9	3.65
12 เศรษฐศาสตร์ ในทองแดง	1	2.00	2	2.98	3	2.56
	4	2.41	5	2.79	6	3.65
13 นิทานสุภาษิต	1	3.41	2	2.85	3	2.09
	4	2.78	5	2.84	6	2.65
	7	3.11	8	2.81	9	2.01

ตาราง 6 (ต่อ)

เรื่อง	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
14	1	3.01	2	2.93	3	2.10
บทroyกรong เรือง	4	2.65	5	1.93	6	2.11
วอนขอ						
รอนจันทรแฉงแสง						
กวีก็ษจันทรเจา						
รุงอรุณแห่งหัวใจ						

ภาคผนวก จ.

ค่าสถิติพื้นฐาน และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตาราง 7 ค่าสถิติพื้นฐาน และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

N	\bar{X}	S^2	r_{tt}
137	155.66	29.27	.9263

การสำรวจความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานการเขียนวิชาวรรณไทย
ตามเนื้อหา ในหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม ๑

บทคัดย่อ

ของ

ศิริวรรณ จันทนกะพล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สิงหาคม ๒๕๒๖

การศึกษาดังนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ มาก่อนเรียน ของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้หนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีวุฒิทางการศึกษาและประสบการณ์ในการสอนต่างกัน ว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างคือครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2525 จำนวน 190 คน เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามความคิดเห็นในเรื่องความรู้พื้นฐานที่ครูต้องการให้นักเรียนมีก่อนเรียนตามเนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 จำนวน 14 เรื่อง รวม 137 ข้อ โดยใช้สถิติร้อยละ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (analysis of Variance)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความคิดเห็นในเรื่องความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ ในระดับ "มากที่สุด" และ "มาก" สูงกว่าความต้องการในระดับ "น้อย" และ "น้อยที่สุด"
2. ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีวุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานในเรื่องต่าง ๆ มาก่อนเรียน ไม่แตกต่างกัน.

A SURVEY OF THE TEACHER'S OPINIONS ON STUDENTS' BASIC
KNOWLEDGE IN LEARNING BASED ON THE CONTENT
IN THE TEXT "TAKSA SAMPHAN BOOK I"

AN ABSTRACT

BY

SIRIWAN CHUNKAPOE

Presented in partial fulfillment of the requirement
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

July, 1983

The purpose of this study was to investigate the opinions of Matayomsuksa I teachers of Thai Language, using The instructional text "Taksa samphan Book I," on the desire for students' prerequisite knowledge in various aspects, and to compare the opinion of teachers whose educational qualifications and instructional experiences were different.

The sample was 190 Matayomsuksa I teachers of Thai Language teaching in the 2525 academic year, in Bangkok. The instrument for data collection was the 137 - item questionnaires based upon opinions of teachers towards students' prerequisite knowledge in relevant to the content of The instructional text "Taksa samphan Book I". The percentage ratio and the analysis of variance were statistically utilized in the study.

The findings of the study revealed that

1) Matayomsuksa I teachers of Thai Language expressed their opinions on the desire for students' prerequisite knowledge in various aspects ranked more in the high and highest levels than those in the low and lowest levels.

2) Matayomsuksa I teachers of Thai Language whose educational qualifications and instructional experiences were different showed no difference in their opinions on the desire for students' prerequisite knowledge in various aspects.